XIX. évfolyam 2. szám

Ára: 1 forint

1963. január 10.

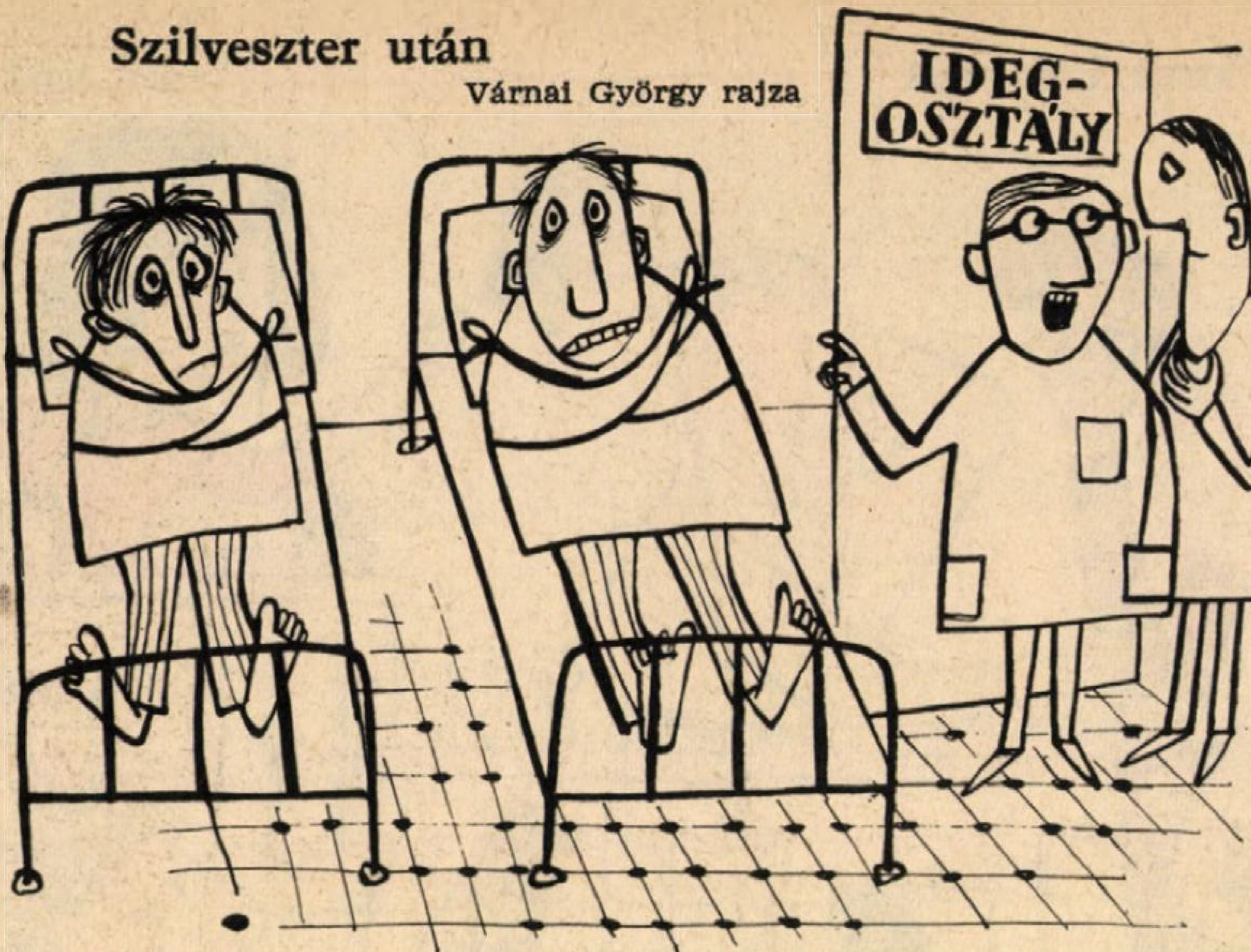
Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

FIZETÉSKOR MINDENKI MEGADJA...

Szilveszter után

Várnai György rajza

– Itt a két új betegünk. Az egyik írta a szilveszteri kabarét, a másik nézte...

AKINEK SZÍVESEN TAPSOLUNK

(Kallus László rajza)

Róna Viktor, az Operaház világhírű balett-táncosa.

FÁJDALMAS KARRIEREM TÖRTÉNETE

Elmondom nektek őszintén úgy, ahogy részben magam tapasztaltam, részben azóta hallomásból tudom: hogyan történt, ami megtörtént.

Kezdetben azt mondta az orvos, hogy reumatikus fájdalmak kínozzák a jobb kezemet, mégpedig ott, ahol a hüvelyk a tenyérrel ízül. Ha reumatikus, nosza, tegyük, amit tenni rendeltek. Rövidhullám, masszázs, iszap, röntgen. Később kiderült, hogy mészfelrakodás. Az orvos végül a következő – rezignációról és mély bölcsességről tanúskodó – tanácsot adta: „a legjobb lesz időnként langyos vízzel borogatni, és ha azt akarja, hogy ne fájjon túlságosan, kézfogáskor csak lazán szorítson kezet".

És ezzel az események minőségileg új periódusba csaptak át.

Először Sipka kollégám figyelt fel ernyedt kéznyújtásomra. Mint később bevallotta, mindjárt valami feszélyező érzés támadt fel tudata alsóbb régióiban, és éjfélkor, álmából felriadva döbbent rá: igen, éppúgy engedtem át tenyeremet üdvözlésre, mint Blaniczky csoportvezető. Vagyis: most már biztos a kinevezésem! A logikai sornak ezt a végeredményét nem késett közölni a kollégákkal, és a közmeggyőződés ereje csoportvezetővé emelt.

Fájdalmaim a borogatásoktól rohamosan súlyosbodtak. Ez idő tájt már csak az ujjaimat nyújtottam üdvözlésre. „Oszposz, mint Rotolai főkönyvelő" – gondolta Blaniczky, és még sokan mások. Mondani sem kell, hogy én lettem Rotolai utóda, amikor az a bizonyos nyolcszázezer hiány sehogy sem akart elkerülni.

Mikor rátértünk az injekció-kúrára már csak három ujjamat mertem odanyújtani a szembejövőnek, és Teknőcz igazgató magatartása félszeggé vált velem szemben: a megrettenés és a kínos igyekezet, hogy kedvemben járjon, egymást váltották nála.

Ekkor állt be a krízis. A miniszterhelyettes mondotta az ünnepi beszédet, és utána résztvett a klubesten. A feléalá hullámzó tömeg szeme láttára, sokak gyűrűjében nyújtotta nekem három ujját, mire én három ujjal válaszoltam.

– Mi van a kezével, Dobics elvtárs? – kérdezte, és egy terem várta lélegzetvisszafojtva a választ, e nyilvánvalóan egyenes támadásra.

– Ó, semmi különösebb, csak egy kis mészfelrakodás – feleltem híven az igazsághoz.

Teknőcz kihúzta magát, hidegen végigmért, és a girlandok alatt gúny és felháborodás hullámzott végig. Egy ismeretlen ököl orvul a vesémbe szúrt.

– Magának is? – kérdezte a miniszterhelyettes. – És mondja, iszappal próbálkozott már?

Vállonragadott, és félrevont egy sarokba, ahol is mélyreható tapasztalatcserében merültünk el.

A krízist tehát a sors különös kegyéből pompásan vészeltem át. Rövidesen, miután a kezelést abbahagytam, fájdalmaim is megszűntek. Tegnap már becsületes forró kézszorításra is módom volt. A miniszter kezét szorítottam vissza, aki gratulált igazgatói kinevezésem alkalmából.

Egyébként volt kollégáimnak ma is csak három vagy négy ujjamat, legfeljebb ernyedt tenyeremet nyújtom: ha bárki érdeklődne, hogy miért, azt válaszolnám, hogy a szokás hatalmánál fogva, de nektek megvallhatom, hogy, hiába no, az ember azért ember, hogy tanuljon a tapasztalatokból.

Gombó Pál

Férfi dolgok

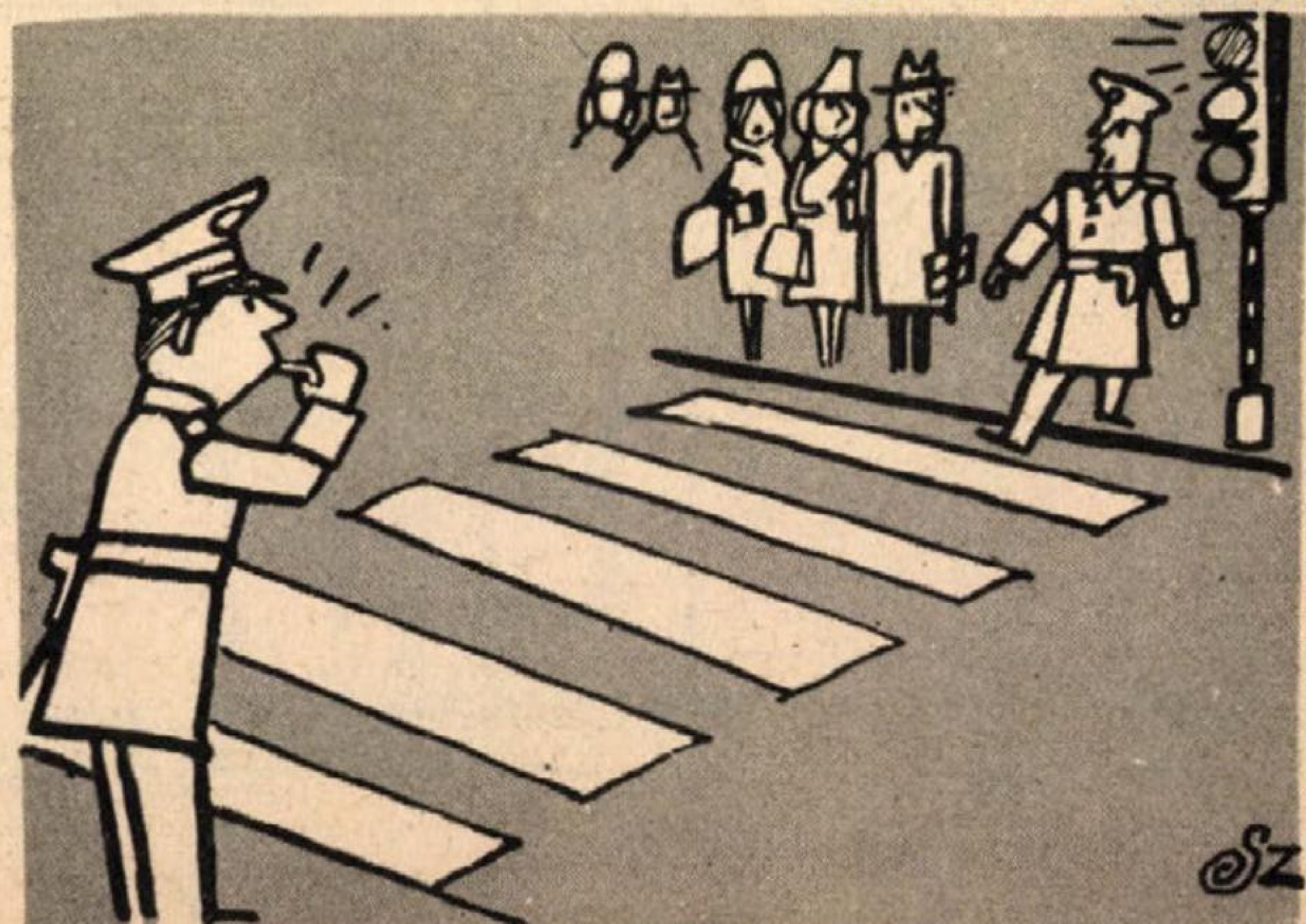
Szegő Gizi rajza

– Kivel megy a Kovács? A kislányával?
– Dehogy! Az ő kislánya sokkal idősebb.

Szabály az szabály

Szür Szabó József rajza

A Kubából kiváltott ellenforradalmárok fogadásán

Gerő Sándor rajza

Kennedy: Ne csüggedjenek, kedves barátaim, van még gyógyszerünk elég!

Ketten beszélnek

— Hát mit szól hozzá, már megint itt az újesztendő!

— Ne tréfáljon! Csakugyan?

— Becsületszavamra így van!

— Alig tudom elhinni. Mintha csak tegnap lett volna, hogy boldog újesztendőt kívántunk egymásnak. Azóta tizenkét hónap telt volna el?

— Úgy bizony!

— Teljes tizenkét hónap?

— Úgy bizony.

— Fantasztikus. Mindenesetre köszönöm, hogy figyelmeztet. Azonnal hozzálátok a legsürgősebb tennivalókhoz.

— Melyek azok, ha szabad kérdeznem?

— Elhatározom, hogy új életet kezdek s reménykedem. Ezt szoktam cselekedni minden újesztendő küszöbén.

— Miért akar új életet kezdeni? Csak nem elégedetlen önmagával?

— Legyek őszinte? Igenis, elégedetlen vagyok.

— Igazán? Nagyszerű! A múlt évben többektől hallottam, hogy magával nincs minden rendben a munkahelyén. Hogy a munkáját felületesen végzi, s ha csak teheti, lazsál. És azt is hallottam, hogy a családjával sem bánik valami jól. Hogy a feleségével goromba és hogy veri a gyerekeit. Sőt! Még azt is hallottam, hogy a maga politikai nézetei túlságosan „rugalmasak" s hol így beszél, hol úgy, aszerint, hogy milyen társaságban van. S mind ezek után most magától, a saját szájából hallom, hogy elégedetlen önmagával, hogy új életet kezd. Ez biztató, sőt, nagyszerű dolog! Megkérdezhetem ezek után, hogy mennyiben kezd új életet?

— Hogyne. Kevesebbet fogok dohányozni és többet leszek a friss levegőn.

— Ez a válasz elszomorít. Ennyi az egész?

— Nem. Reggelenként tíz percet tornászni fogok. Azt mondják, ez nagyon egészséges dolog.

— Nem tagadom, hogy el vagyok keseredve. Azt vártam, hogy jelentékenyebb dolgokra gondol, hogy az „új élet" a maga számára többet jelent. Elsősorban azt, hogy magasabb rendű életet kezd, vagyis példamutatóan fog dolgozni. Mert nagyon okos dolog, ha kevesebbet dohányzik, az is dicséretes, ha többet sétál a friss levegőn, de ezek mind csak a maga számára hasznosak.

— Értem már, hogy mire gondol! Arra céloz, hogy a társadalom számára mindegy, hogy mennyit dohányzom, de nem mindegy, hogy mennyit dolgozom. Erre célzott, ugye?

— Pontosan.

— Tudtam. Nos, ez helytelen gondolkozásmódra vall. Maga ugyanis elfelejti, hogy aki rendbehozza az egészségi állapotát, az több és jobb munkára képes. Az egészségesebb életmód megsokszorozza a munkakedvet és az energiát. Ha az ember jó kondícióban van, akkor aztán könnyen és szívesen dolgozik bármennyit!

— Úgy értsem ezt, hogy tervei között szerepel a munkáját is megjavítani?

— Természetesen. Nagyon jól tudom, hogy ez becsületbeli kötelességem.

— S mikortól tervezi? Meg tudja mondani?

— Természetesen. Ezerkilencszázhatvannégy január elsejétől. Úgy gondolom, hogy a most következő esztendőt egészségem tökéletes helyreállításának szentelem, s a legközelebbi újesztendőben aztán usgyi! — jöhet a munka! No és persze a család. No és persze a politikai nézetek. Mindennek alapja azonban a kifogástalan egészségi állapot. Nem gondolja?

— Hát jó. Most már tisztáztuk, hogy mikor és hogyan kezd új életet, most már csak arra vagyok kíváncsi, hogy miben reménykedik. Mert azt is mondta, hogy az újév elején reménykedni szokott.

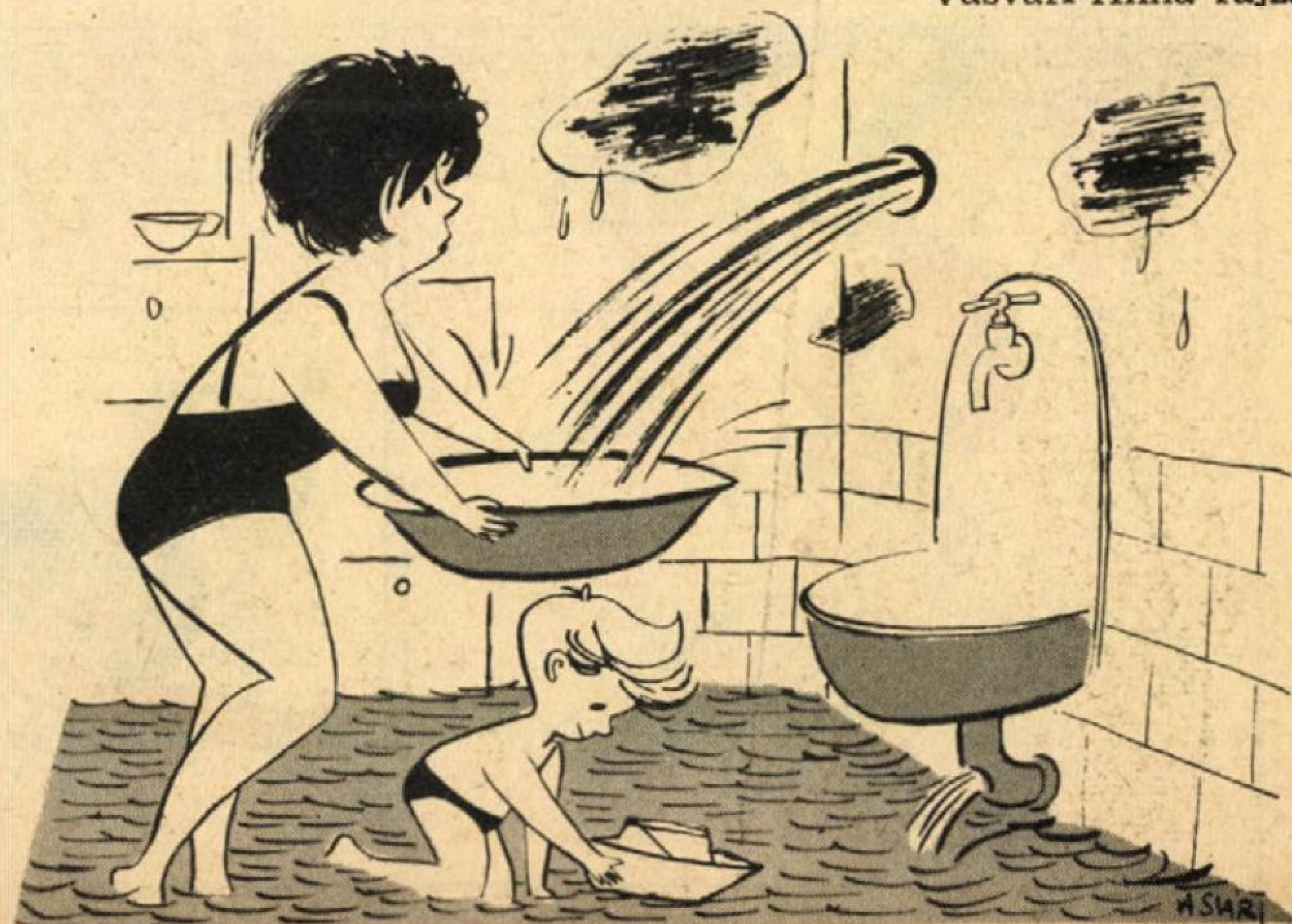
— Úgy van. Nos, megmondom. Abban reménykedem, hogy mindazok, akiknek a magánéletük nem áll a kívánt erkölcsi magaslaton s mindazok, akiknek a politikai nézeteik nem elég szilárdak, az újesztendőben meg fogják emberelni magukat s a társadalom hasznára és örömére észre térnek és megváltoznak. Engedje meg, hogy ebben a reményben kívánjak magának is boldog újesztendőt!

— Köszönöm és viszontkívánom!

Tabi László

Atomkorszakban

Vasvári Anna rajza

Pest a kiállítások városa

Toncz Tibor rajza

– Elviszem a kis cicámat a kanári kiállításra.

Pesti utcakép

Schwott Lajos rajza

LEVÉL a vitáról

Kedves Dohányostársam!

Most, hogy az Esti Hírlapban — ott, ahol a budapestiek beszélnek —, lezárták a dohányzás kérdéséről rendezett vitát, nincs már máshol alkalmam a vitához hozzászólni, mint itt, ahol nemcsak a budapestiek beszélnek.

Merem állítani, hogy igen *hasznos* vita volt ez a vita. Most már a vita lezárása után ép ésszel és szabad akarattal bárki maga dönthet arról, hogy elkezdje-e vajon a dohányzást, vagy ha már elkezdte, abbahagyja-e, vagy tovább folytassa? Nem hiszem, hogy valaki is akadt volna széles e hazában a vita megkezdése előtt, aki ilyen világosan és egyértelműen tudott volna dönteni ebben a kérdésben, mint most, a vita lezárása után.

De nemcsak hasznos, hanem *újszerű* vita is volt ez. Újszerű, mert csak kevés olyan parancsolgatva vitázó kapott helyet, mint N. G. a Zugligetből. *„Szüntessék meg a dohányzást* — követelte hozzászólásában N. G. —, *még pedig véglegesen, hogy a jövő nemzedék valóban egészséges lehessen.”* Örvendetes, hogy illetékes hatóságaink, ideértve az Egészségügyi Minisztériumot is, a fülük botját sem mozgatták e nemzetet féltő sikolyra, és semmiféle adminisztratív intézkedést sem tettek a dohányzás megszüntetésére.

A vitának egy másik újszerű vonása még ennél is örvendetesebb. A ravaszdi K. I. a Verseny utcából a következőképp fejti ki álláspontját: *„Jómagam több, mint félévszázadon át dohányoztam, gyakran még családomnak is kellemetlenséget okozva ezzel. Ma? Ellensége vagyok a dohányzásnak, amely előbb-utóbb érezteti ártalmas hatását.”*

Vagyis K. I. igen körmönfontan a dohányzás ellenségének tünteti fel magát, holott a dohányzás mellett tör lándzsát. Saját bevallása szerint több, mint ötven évig feltehetően jó egészségben, és jó erőben alkalma volt a dohányzás káros szenvedélyének hódolni.

Végül: nem hallgathatom el, hogy a vita *hasznossága* és *újszerűsége* mellett *valódi*, igazándiból valódi vita volt, nem valamiféle álvita. Ha ugyanis ez a vita nem valódi, hanem valamiféle álvita lett volna, akkor a vitazáró Buga doktor bácsi határozottan tudott volna dönteni abban az emberiségre nézve lényeges kérdésben, hogy dohányozzunk-e, avagy ne dohányozzunk. De mivel ő orvos és dohányos egyszemélyben, nem tudott egyértelműen dönteni. Mint írja, csak bizonyos „elképzelés” adott neki erőt, hogy hozzá merjen nyúlni — idézem —, „ahhoz a tengerikígyó hosszú viharhoz, amit bátor kézzel felkavart az Esti Hírlap”, — nem, a vita semmiképp sem lehetett álvita. Egy álvitát mindig le lehet zárni, de egy valódi vitát soha.

Ez különben is teljesen mellékes szempont, kedves Dohányostársam! Ha az Esti Hírlapra hallgat, azt csinál, amit akar. Az a fő, hogy vitatkozzunk, elvtársak!

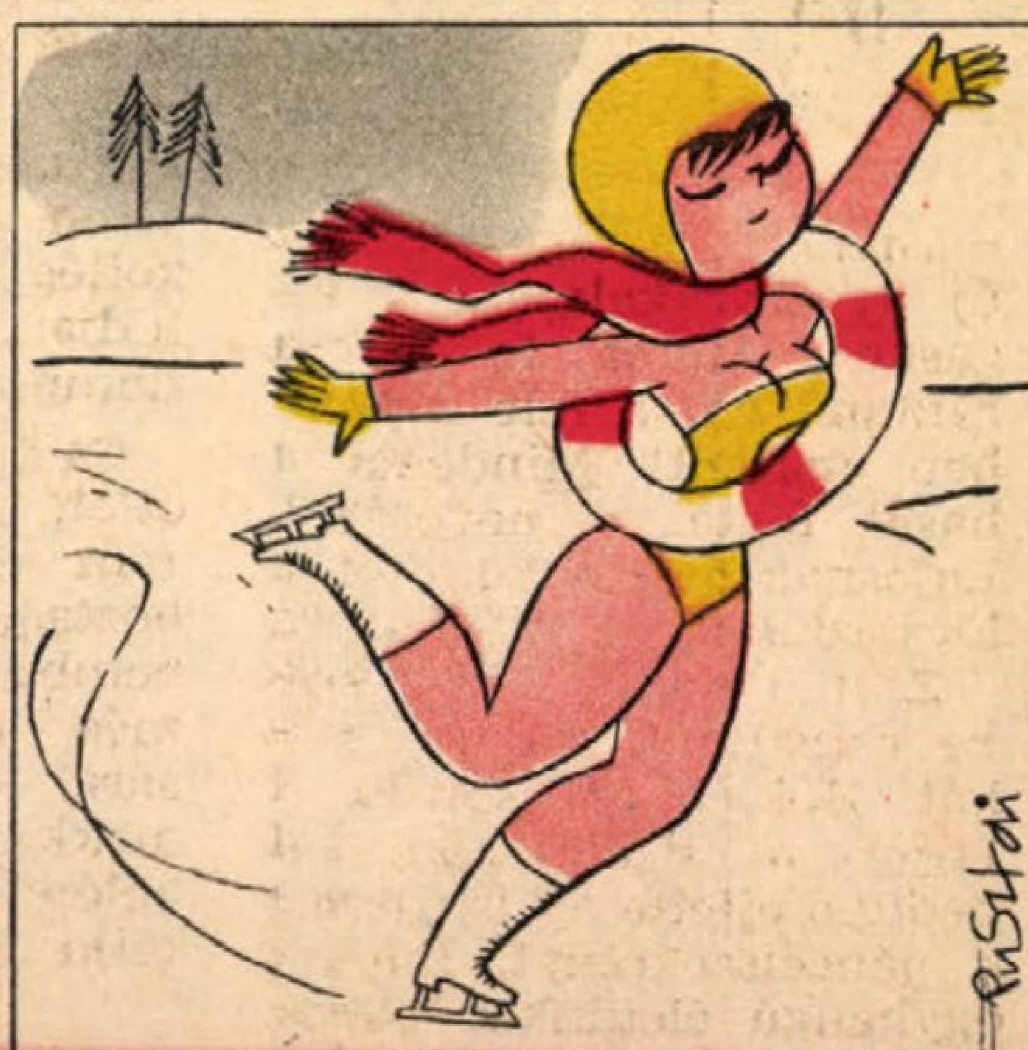
Földes György

Judika biztosítja magát

Pusztai Pál rajza

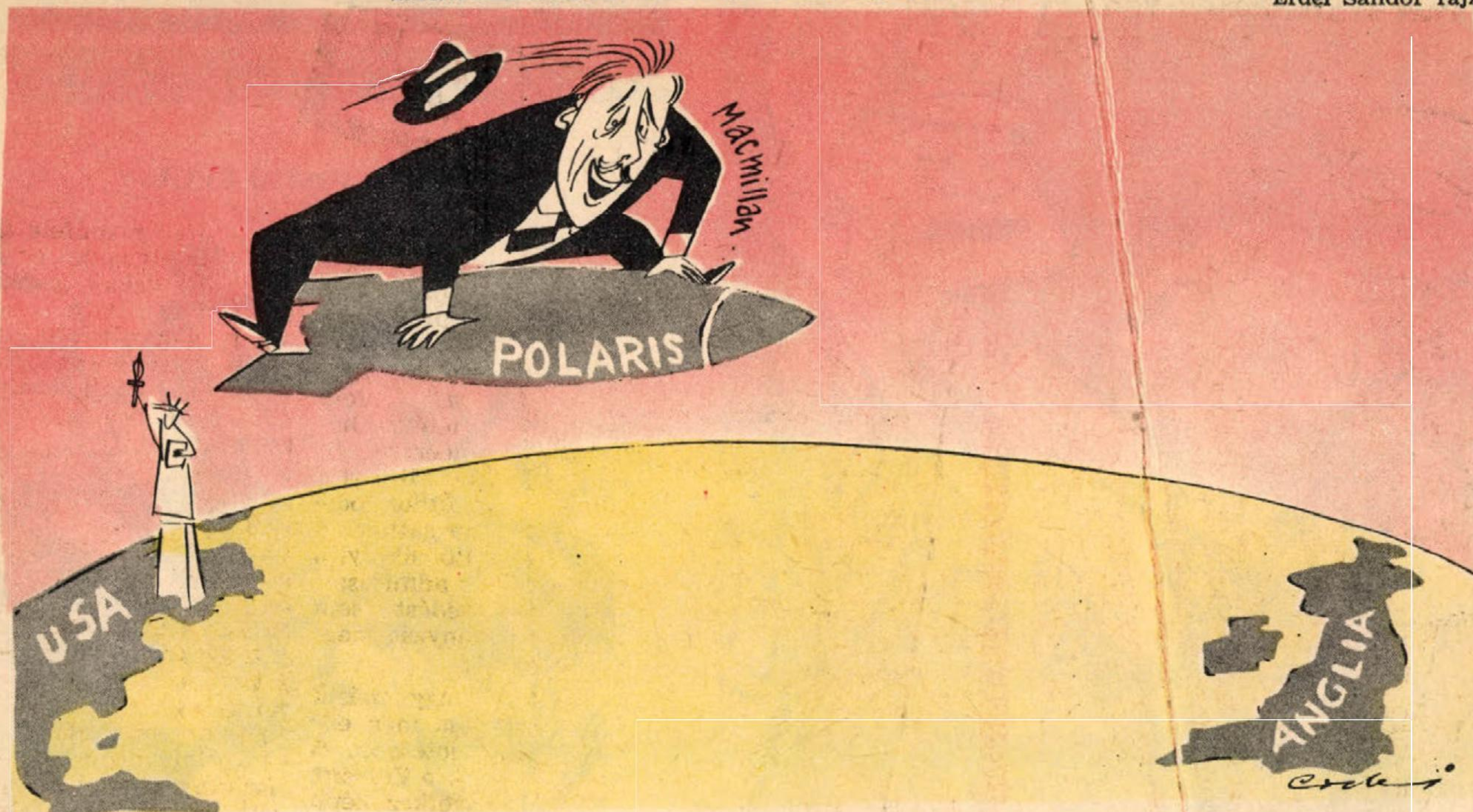

Münchhausen hazaérkezik Amerikából

Erdei Sándor rajza

HUMORÉRZÉK

Lajos kollégámnak van egy jó tulajdonsága. Szintén érti a viccet. Így aztán meg-megtréfáljuk egymást, ha alkalom kínálkozik. Elvégre annyi savanyú dologgal van az ember körülvéve, hogy igazán kell néha egy kis kikapcsolódás...

Az egész úgy kezdődött, hogy amikor ide helyeztek a könyvelésbe, az első délelőtt Lajos bekente az aktatáskámat belülről pálpusztai sajttal. Jót derültem az ugratáson és, hogy lássa, nem sértődtem meg,

másnap odaszegeztem az új nyúlszőr-kalapját a fogashoz. Amint le akarta rántani, hát a fele a kezében maradt! Mindenki a hasát fogta a nevetéstől. Lajosnak még a könnyei is kicsordultak, úgy kacagott.

Ezután szinte hétről hétre csináltunk valami mókát. Hol én gáncsoltam el Lajost a csigalépcsőn, hol pedig ő ejtette a kisujjamra a páncélszekrényt. Eladdig egyhangú életünket színessé, változatossá tették a kedélyes élcek, amelyeket puszta barátságból egymás szórakoztatására kiagyaltunk. Hogy csak egyet említsek, a születésnapi ajándék tortámba belesvindlizett az az imposztor egy komplett vízisiklót! Természetesen én sem maradtam adós és a nászéjszakáján félóránként riasztottam címére — persze mindig az ő nevében telefonálva —, a mentőket, a tűzoltókat, vagy az erkölcsrendészetet...

Nemrég kiküldtek Bordeauxba, hogy a vállalatot egy fontos tárgyaláson képviseljem. Hajnalban távirat érkezett Pestről:

„Egyetlen fiát folyamúszás közben elütötte a szárnyashajó. Állapota válságos! — Dr. Povács igazgató."

Ész nélkül haza utaztam. Hát már a ferihegyi repülőtéren ott vigyorgott Lajos kollégám, nehogy mástól tudjam meg az igazságot; a fiamnak kutya baja.

Ez tényleg nem volt rossz ötlet, de azért én is gondoltam őrá. Franciaországból hoztam egy príma plasztikbombát. A Boy-szolgálattal még ma elküldöm a lakására. Előre röhögök, hogy mekkorát fog nézni este, ha belép a kapun és nem találja majd a lépcsőházat...

Dalmáth Ferenc

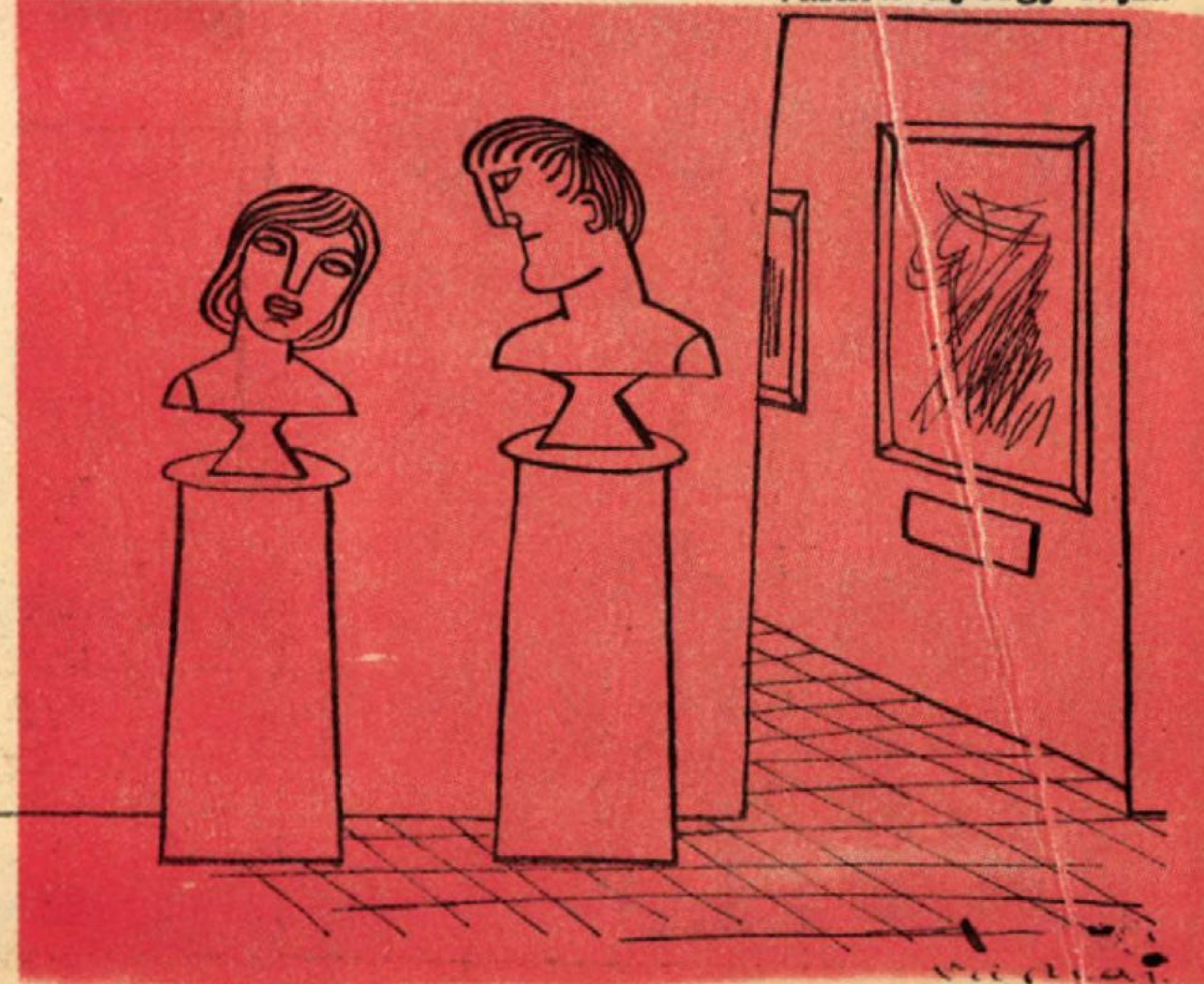
Megérkezett a pénzes postás

Balázs-Piri Balázs rajza

Plátói szerelem

Várnai György rajza

ROMÁN humor

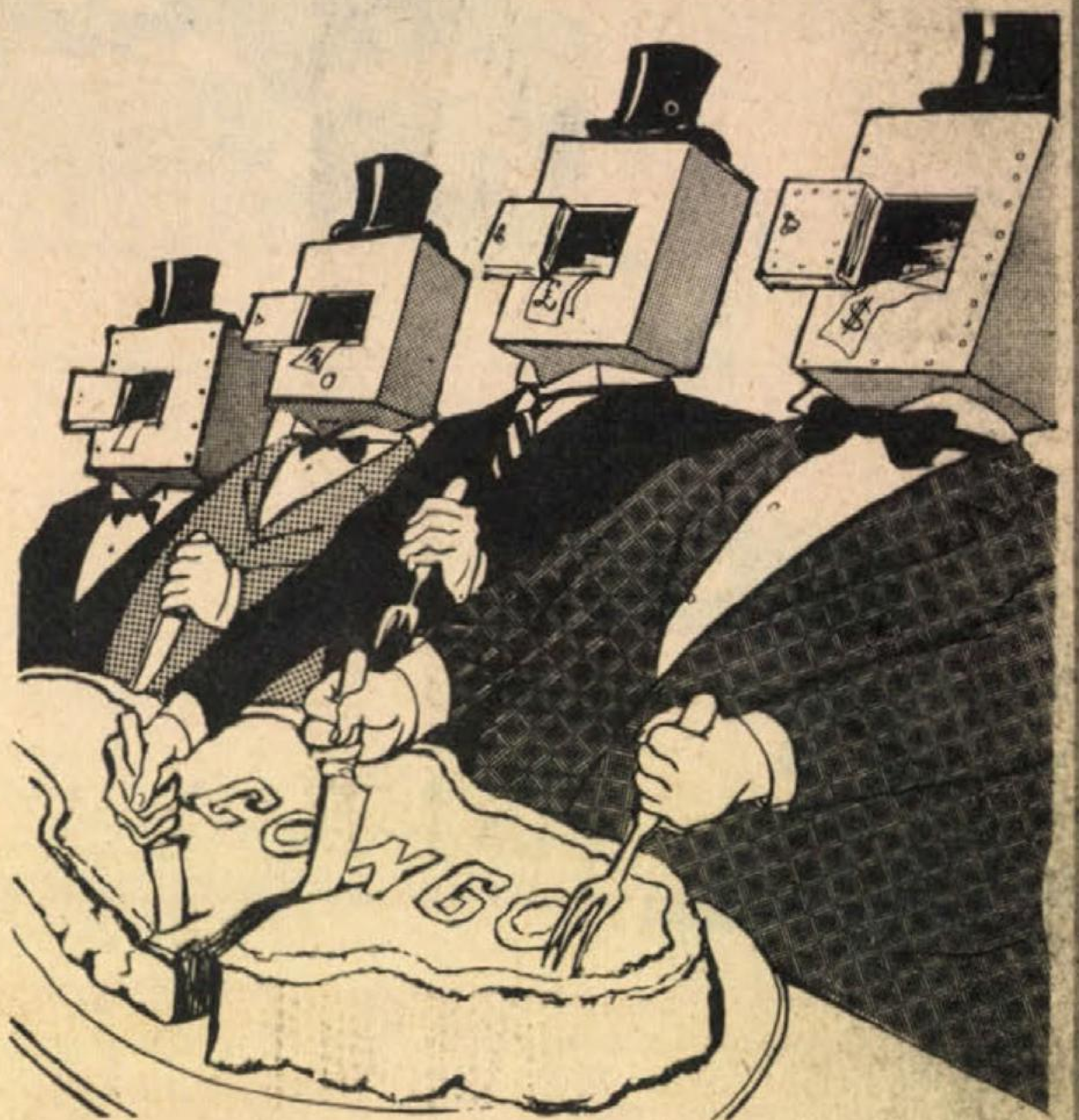
RAJZOK A BUKARESTI „URZIKÁBÓL"

SZERELEM

Adenauer: A szádat akarom!

GYARMATOSÍTÓ ÉTVÁGY

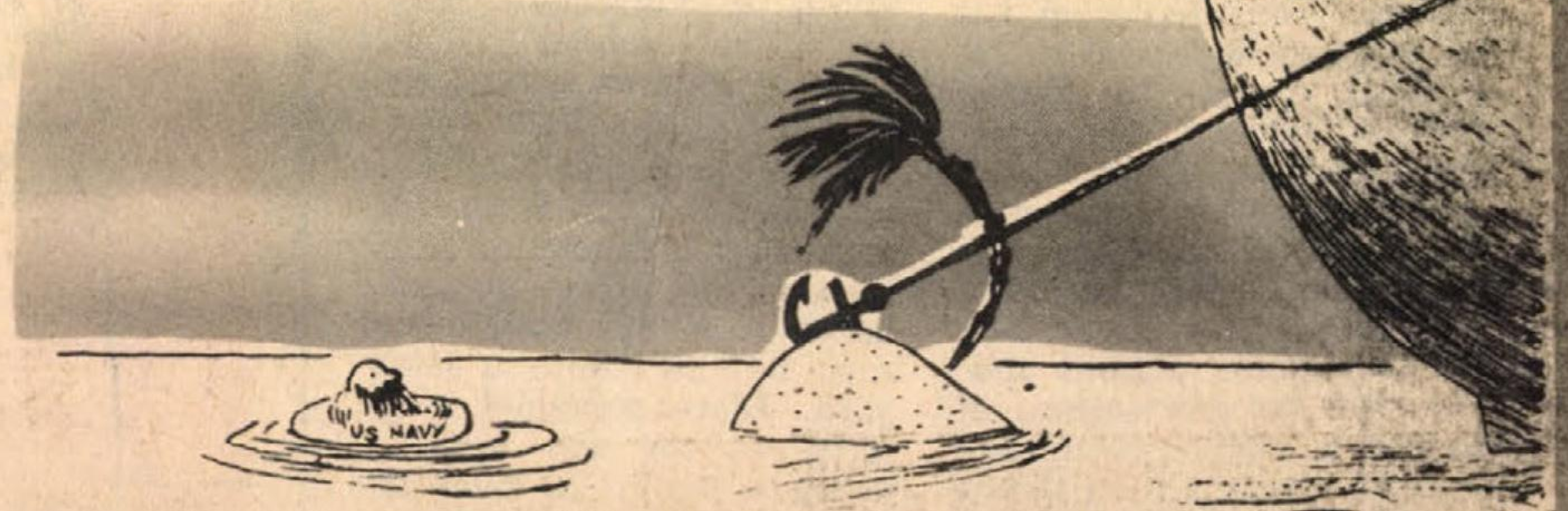
AUTÓSTOP

AMERIKAI „SEGÍTSÉG"

KORSZERŰSÍTETT HÁZTARTÁS

Korszerű hirdetés

Vasvári Anna rajza

Sajtónyilatkozat

Toncz Tibor rajza

Adenauer: – Megmondtam tavaly, hogy jövőre le fogok mondani! Most sem mondok mást, mint amit tavaly mondtam: jövőre le fogok mondani!

A humor könyvéből

SZINI GYULA, a régi újságíró-világ egyik nagyműveltségű kitűnő esztétája, úgy próbált szabadulni nyomasztó adósságaitól, hogy erején felül vállalt fordítási munkát. Egy barátjának egyszer beszámolt napi munkateljesítményéről és ekkor az derült ki, hogy huszonhat órán át, szinte megszakítás nélkül dolgozott.

– Hogy csináltad ezt? – érdeklődött a barát.

– Két órával korábban keltem fel – hangzott a gyulladt szemű Szini Gyula felvilágosítása.

KÖRNYEI BÉLA az Opera igazgatói páholyában hallgatta a Bajazzók díszelőadását, amelynek főszerepére fiatal olasz vendégművészt szerződtettek.

– Remekül énekli a prológust –, állapította meg az igazgató.

– Nagy kunszt! – fakadt ki bosszúsan a mellőzött Környei. – Ilyen hanggal!

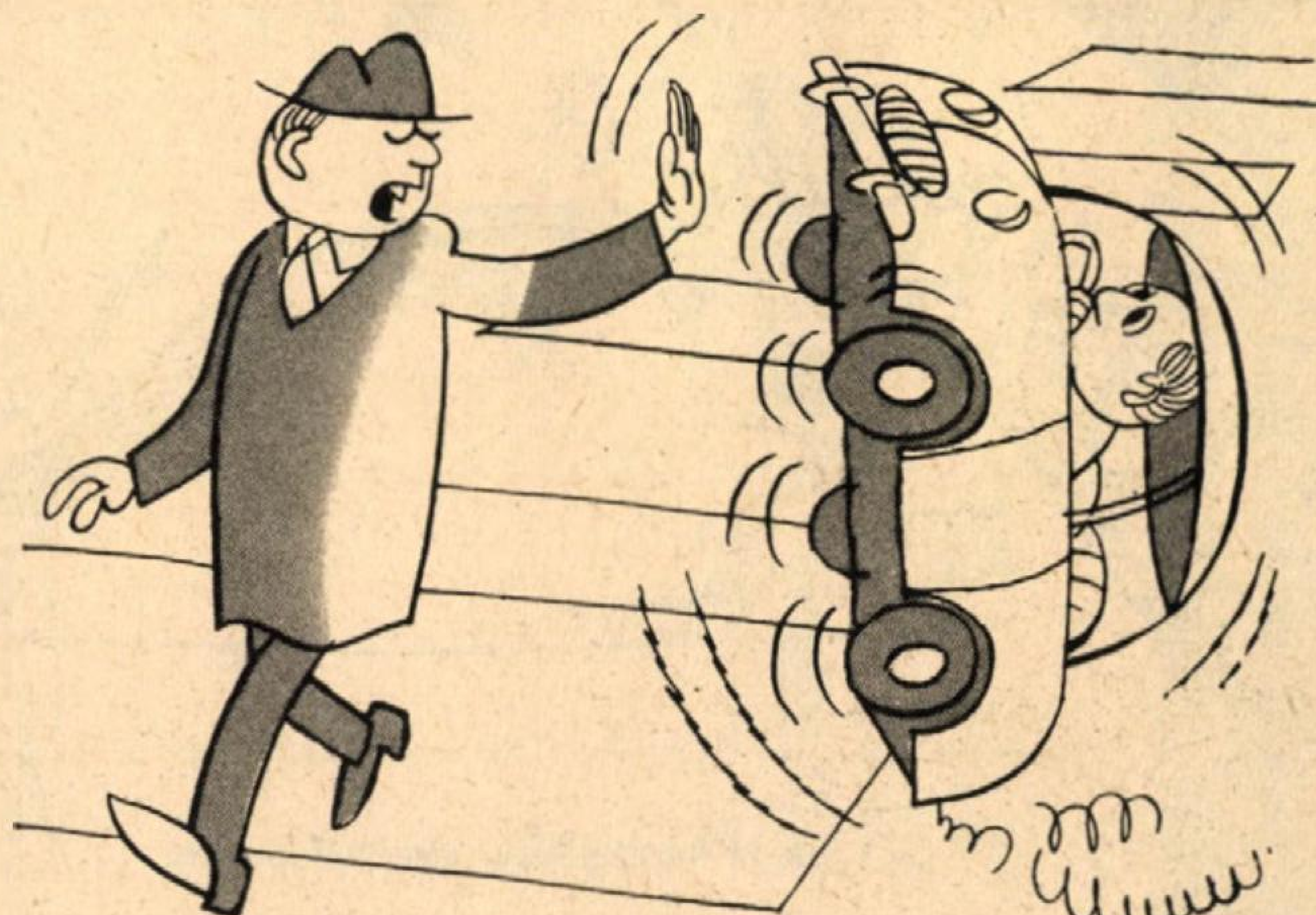
LÁSZLÓ FÜLÖP festőművészt, a londoni udvari körök keresett szakértőjét abból az alkalomból, hogy az anyakirályné portréját festette, meginterjuvolta az angol újságíró. Többi közt megkérdezte tőle:

– És otthon, Magyarországon is ennyire ismerik önt?

– Erre nézve hadd említsek meg önnek egy kis epizódot, – mosolygott finom fölénnyel a világszerte ismert művész. – Néhány évvel ezelőtt otthon jártam Budapesten s érkezésemről természetesen a lapok is megemlékeztek. Már a második nap reggelén telefonon keresett egy női hang a szállóban. Bemutatkozott, hogy X. Y. bankár, kormányfőtanácsos felesége s kérve kért, hogy értem küldött kocsiján azonnal keressem föl a Svábhegyen. „Miről volna szó, méltóságos asszonyom?" – kérdeztem. „Ó, drága mester – felelte –, be van dagadva a torkom, az orvos ecsetelést rendelt s én azt akarom, hogy az én torkomat egy László Fülöp ecsetelje.

Az új Kresz és a kisautó

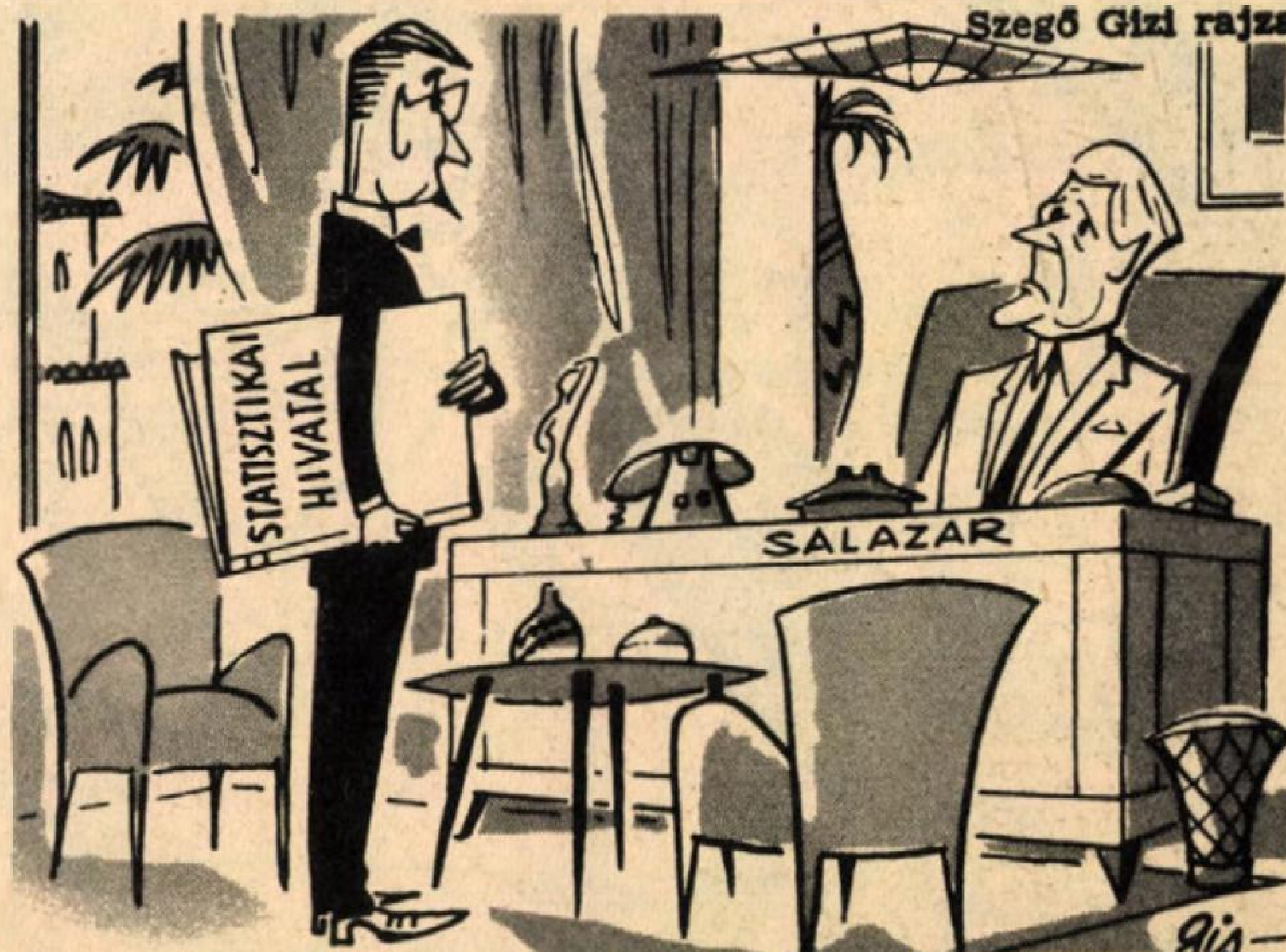
Mészáros András rajza

– Pardon, itt nekem van előnyöm!

Lisszabonban

Szegő Gizi rajza

– Látom, ismét szaporodott Portugália népsűrűsége.

– Igen, Elnök úr, már húsz embert zsúfoltunk össze egyetlen cellában . . .

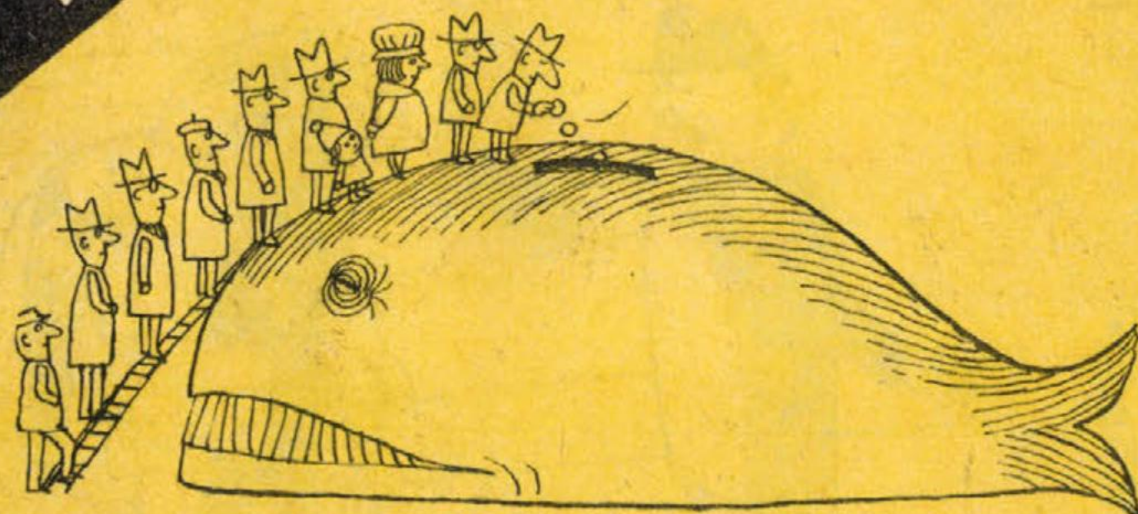
Vidám KALENDÁRIUM, 1963

JANUÁR

Szilveszter után.

FEBRUÁR

A bálna harmadszor jön Budapestre.

MÁRCIUS

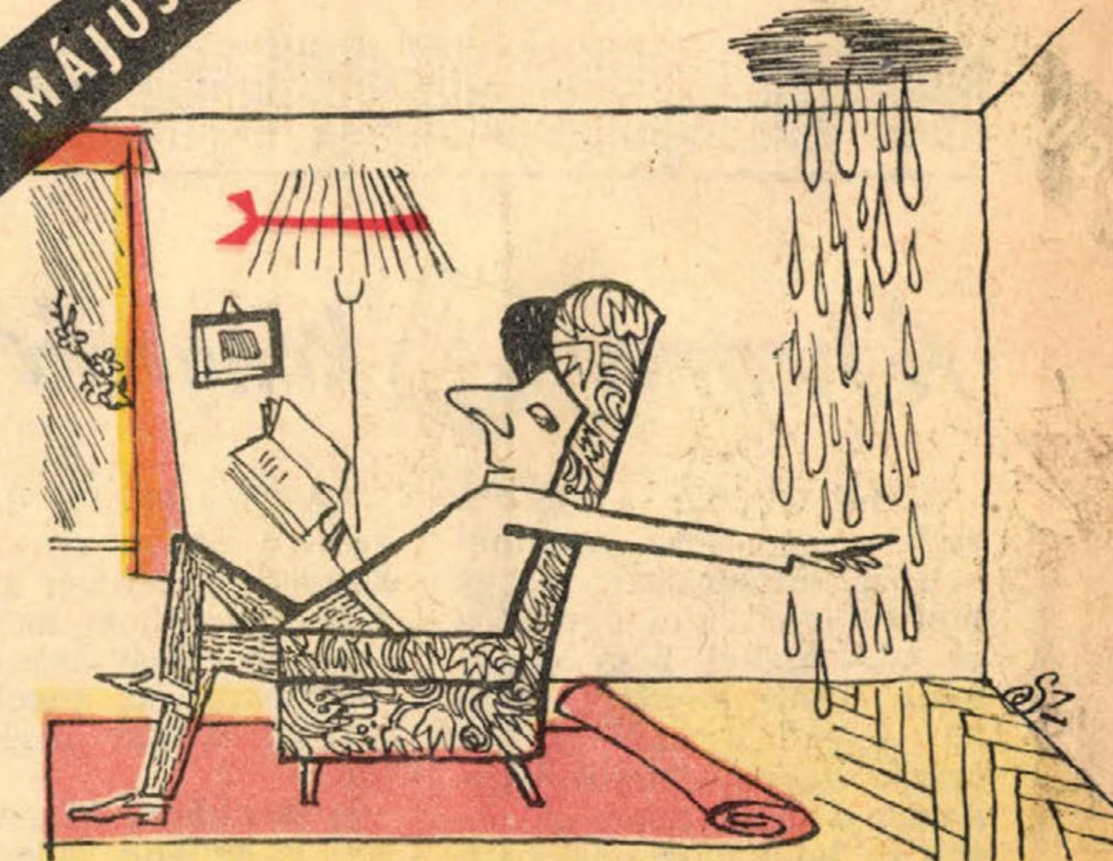
– Na, ki vagyok?

ÁPRILIS

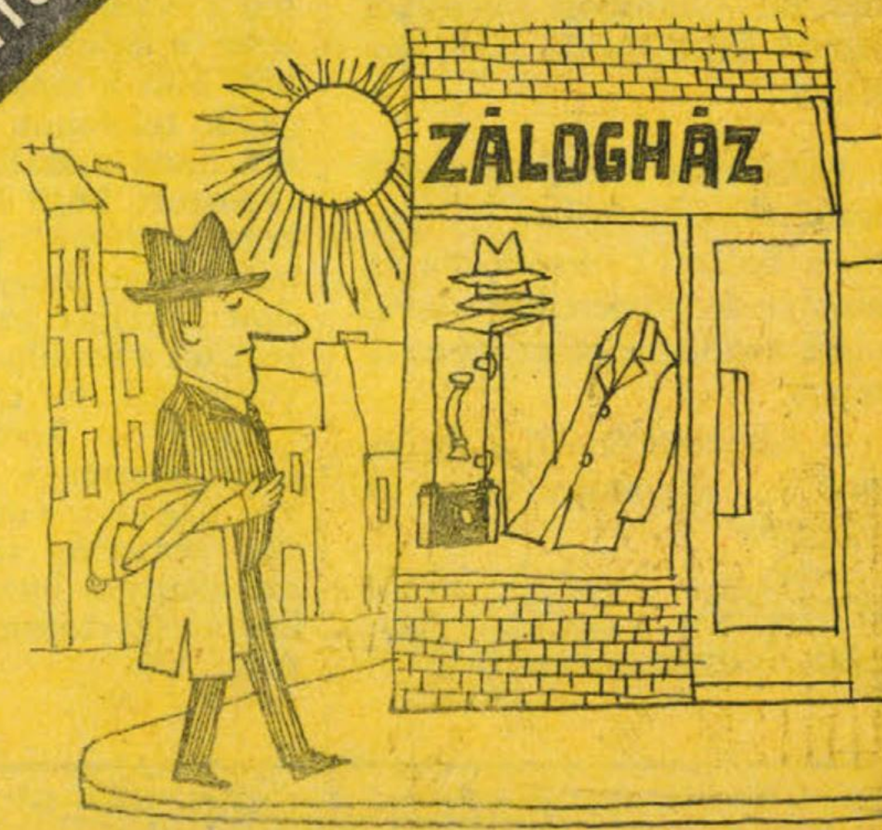
a kirándulások hava . . .

MÁJUS

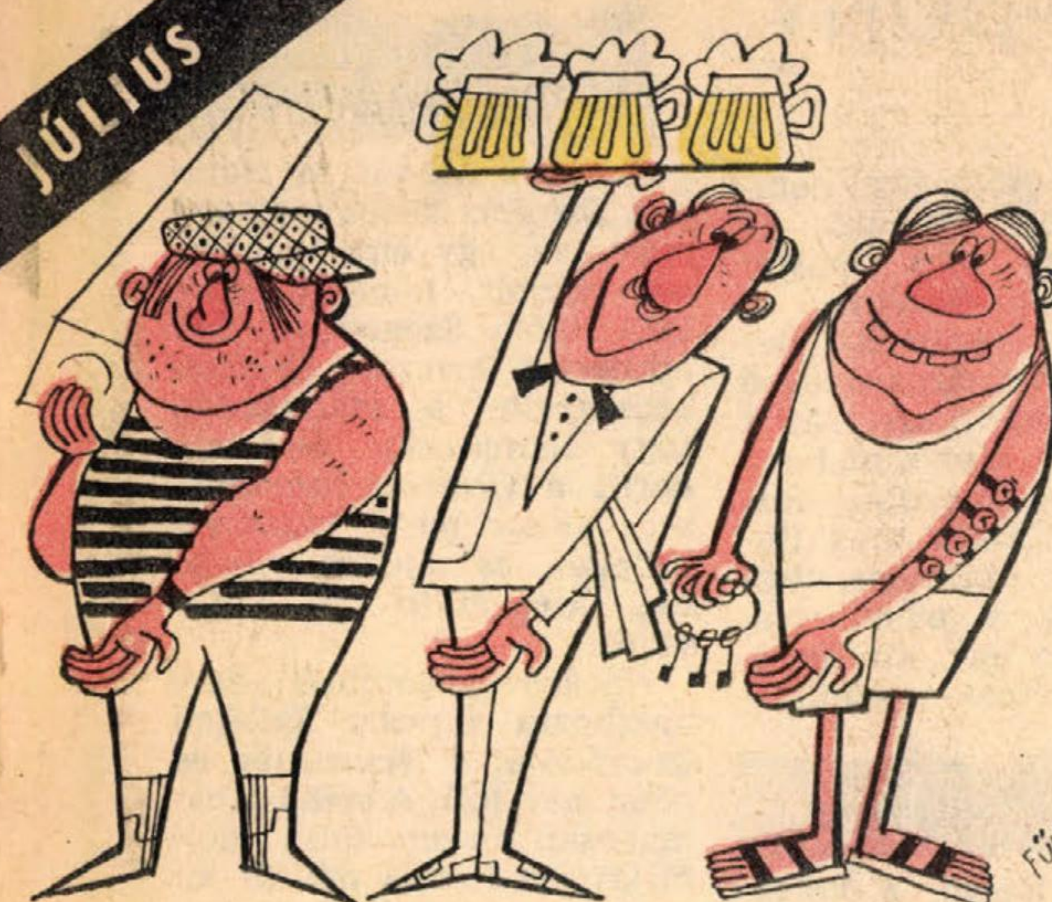
Májusi eső aranyat ér.

JÚNIUS

Első séta nagykabát nélkül.

JÚLIUS

az aratás hónapja

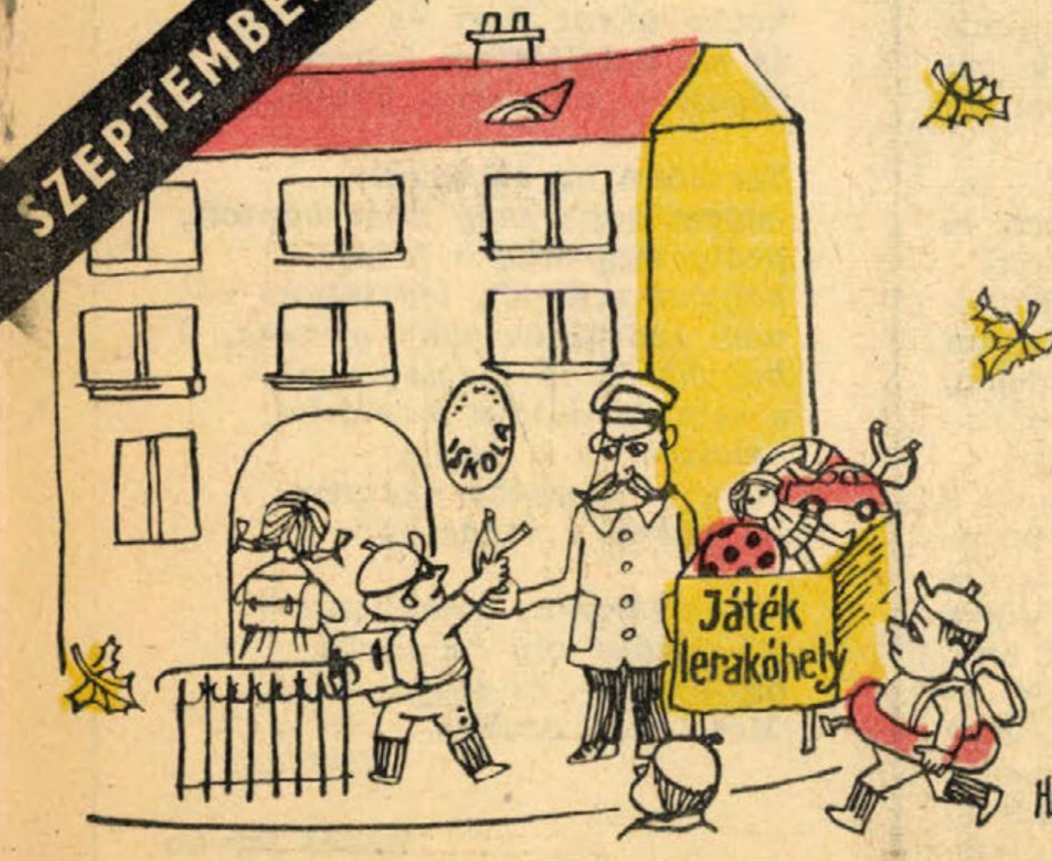
Jeges Pincér Kabinos

AUGUSZTUS

Modern gályarab a Balatonon.

SZEPTEMBER

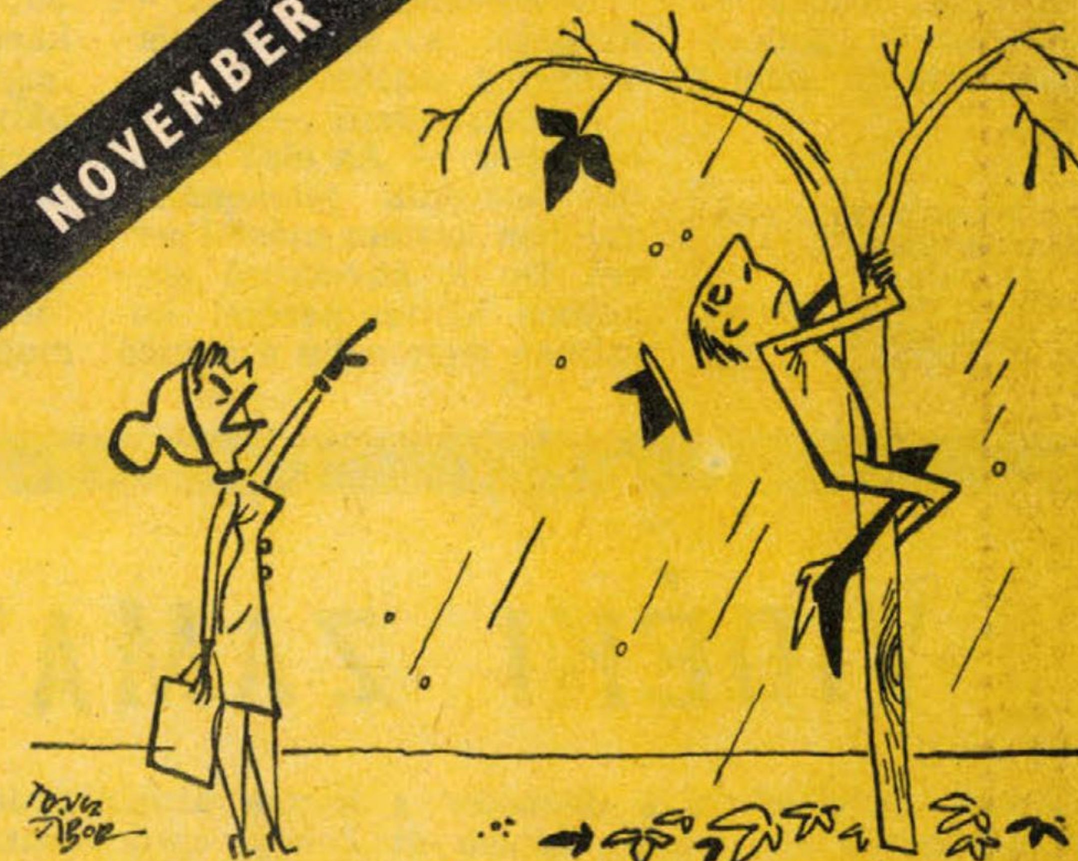
Kezdődik a tanév . . .

OKTÓBER

– Ilyen erős az idei must?
– Tévedés, ez még a tavalyi bor.

NOVEMBER

– Azt hozd le! . . .

DECEMBER

– Ide az összes pénzt!

RÉGI SZÍNÉSZKARÁCSONY

KARÁCSONYI BEVÉTEL

Harmincöt esztendővel ezelőtt, 1927—28 telén, mintha összebeszéltek volna az emberek Szegeden, teljesen elpártolt a közönség a színháztól. Csaknem naponta új darabot adtunk, játszottunk prózát, operettet, operát; hasztalan volt minden igyekezetünk, minden ügyszeretetünk, estéről estére üresen maradt a nézőtér. Bevétel híján, természetesen fizetést se kaptunk. Eladtuk, elzálogosítottuk ruhatárunkat, kölcsönökből, hozomra tengődtünk.

Különösen fájdalmas volt a nincstelenség a karácsonyt megelőző napokban, mikor a színészek üres zsebbel sóvárogtak a boltok gazdag kirakatai előtt. Egymásnak adtuk Faragó direktor szobájának a kilincsét, hátha valami csoda folytán pénzhez jutott, de még ígéretet se kaptunk. Egy végsőkig elkeseredett kardalos, jókora cédulát akasztott a gazdasági iroda bejáratára ezzel a szöveggel:

ITT KÉSZPÉNZ KIFIZETÉS A MOHÁCSI VÉSZ ÓTA NINCS!
Stikut János tenor I. és koplalóművész.

A színészek elhatározták, hogy a részvétlenség ellenére is jól játszanak, tökéletesen megtanulják a szerepeket, és próbán, előadáson pontosan megjelennek a kiírt időben.

Akkoriban a színházi fegyelmi szabályok szerint, pénzbüntetéssel sújtotta a rendetlenkedőket a havonként összeülő „törvényszék”, de ebben a nyomorúságos színiévadban mindösszе egyetlen vádlott került a színházi bíróság elé. Rogoz Imre, karakterszínész ellen azért tett panaszt az ügyelő, mert a Cirkuszhercegnő előadásán másfélperces végszó-késéssel lépett be a díszletbe, s ezzel zökkenőt okozott az előadáson.

— Beismered a vádat? — kérdezte a színházi törvényszék elnöke.

— Beismerem — vallott a színész. — Az első felvonás negyedik jelenetében, valóban késtem másfél percet. De a következő jelenetben három perccel korábban léptem be a végszó elhangzása előtt, így nemcsak kvittek vagyunk, de még nekem van másfél perc követelni valóm.

A bírák nevettek, Baróthy József drámarendező azonban szigorúan rájuk szólt: — Azt kívánom, hogy a lehető legnagyobb összeggel büntessék meg Rogozt. Hetek óta nem visznek jegyet a pénztárból, hadd legyen egy kis karácsonyi bevétele a színháznak!

VELŐS KRITIKA

Szenkár Dezső, a közelmúltban elhunyt jeles zeneszerző volt e nehéz időben a szegedi színház karmestere. Éppen a karácsony előtti legínségesebb napokban felkereste Szenkárt egy jómódú polgár, hogy tanítsa énekelni színi pályára készülő leányát. A karnagy skáláztatta az ifjú hölgyet, de néhány perc múlva türelmetlenül kezet nyújtva búcsúzott az apától: — Nem vállalom — mondta Szenkár. — Az ön leányának olyan gyenge a hallása, hogy a Himnuszt is csak arról ismeri meg, hogy az emberek leveszik fejükről a kalapjukat.

FELESLEGES NYUGTALANSÁG

Szilágyi Aladár, a Nemzeti Színház később kitűnő művésze, egy cipésziparosnál bérelt hónaposszobát 1927 telén Szegeden. Sok lakbérrel tartozott, és azzal kecsegtette a szállásadót, hogy hamarosan tető alá kerül a fővárosi szerződése; akkor majd küldenek előleget, és mielőtt elutazik, kiegyenlíti az adósságát.

Karácsony hetében végre meghozta a posta Szilágyi szerződését a Nemzetibe, de pénz nem jött. A színész hamarosan összepakolta holmiját, és fizetés nélkül kisurrant a házból. A cipészmester észrevette a szökést s a színész után sietett a pályaudvarra, ahol éppen akkor lépett fel Szilágyi az induló szerelvényre.

A cipész kétségbeesetten kiabált: — Azt ígérte a művész úr, hogy fizet, mielőtt elutazik!

— Mért nyugtalankodik? — szólt Szilágyi a mozduló vonaton: — Hát elutaztam már?...

Fellegi István

VIDÉKI ZAMAT

A vasárnapi melléklet szerkesztője megismételte gyakori sopánkodását:

– Megint nincs semmi vidéki anyag. Le kellene utazni valahová néhány jó falusi történetért.

A fiatal Boglári vállalkozott az utazásra, és másnap megjelent egy szolnok megyei község téesz-irodájában. Ott bemutatkozott, és elmondotta, hogy mi járatban van.

– Szóval az újságba kellene valami?

– Igen. Valami vidám falusi történet. Tudna valaki ilyesmit elmondani?

– Talán a Gémes Gergely. Az nagyon derűs ember –, vélte az elnök.

Az újságíró elment Gémeshez a község másik végébe.

Amikor előadta, hogy miről van szó, Gémes gondolkozott egy kicsit, azután így szólt:

– Hát volna valami. Disznótoros dolog. Nem is a disznótor a fontos benne, hanem az a sok bor, amit a disznótoron ittak.

– Mondja csak – derült fel az újságíró arca.

– A megyeszékhelyről is volt vendég a disznótoros vacsorán. Éjfél felé már csak a helybeliek maradtak a terített asztal mellett, mert a vendégnek mennie kellett az állomásra. Így történt, hogy három jókedvű ember cik-cakkban dülöngélt az állomásra. Mire odaértek, a vonat már indulófélben

volt. A kalauz látta, hogy itt segítségre van szükség, a három atyafi közül kettőt nagynehezen feltuszkolt a vonatra, a harmadik azonban lemaradt. Ez azután odabotorkált az egyik vasutashoz, és a tovarobogó vonatra mutatva megjegyezte: „Csak azt szeretném tudni, hogy miket kíván az én két komám a vonaton a kalauznak, ha a zakatolás majd kijózanítja őket. Ugyanis ők idevalósiak, csak engem akartak az állomásra kikísérni...”

– Remek történet – örvendezett a riporter. – Nem tudna még egyet?

– Most nem – válaszolta Gémes –, de ha három hét múlva újra idejön, kaphat akár kettőt is.

– Miért nem most?

– Azért, öcsém, mert a jányom egy pesti fogorvoshoz ment férjhez, és körülbelül két hét múlva látogatom meg őket újra. A vejemnek van egy jó könyve, az a címe, hogy „Válogatott adomák”. Majd kiírok abból két jó viccet. Ezt is abban olvastam...

(—sti)

Az elefánt

Szeretem az elefántot:
engem soha meg nem bántott!
Ormányával le nem fröcskölt,
tappancsával nem zömöcskölt,
nem tört péppé vagy darára,
nem döfött az agyarára,
nem görbített rajtam hajszált —
kockacukrot kért és krajcárt,
és ha betöltöttem kedvit,
vágott nekem szép pukkedlit.

Szeretem az elefántot:
engem soha meg nem bántott,
pedig megenne a fene,
hogyha szágyön legyintene,
nem szorulnék több orvosra,
hogyha kissé megtaposna,
s mint a diót a mozsárba,
beletiporna a sárba,
vagy ormányába akasztva,
hajigálna a magasba.

Embertársam, idehallgass:
az elefánt oly hatalmas,
oly erős — és mégse bánt,
Mert nem ember,
Elefánt.

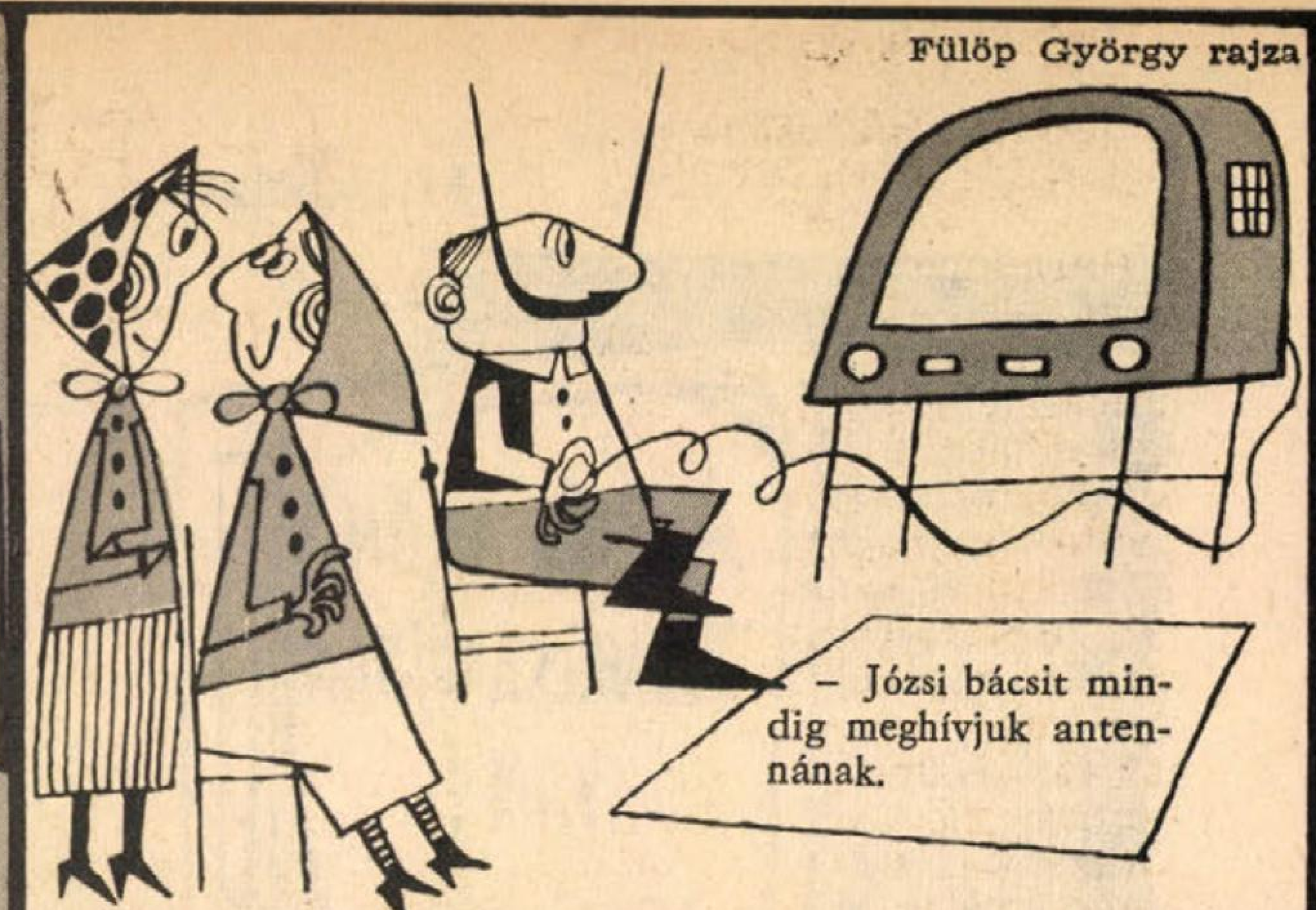
Békés István

fejlődő falu

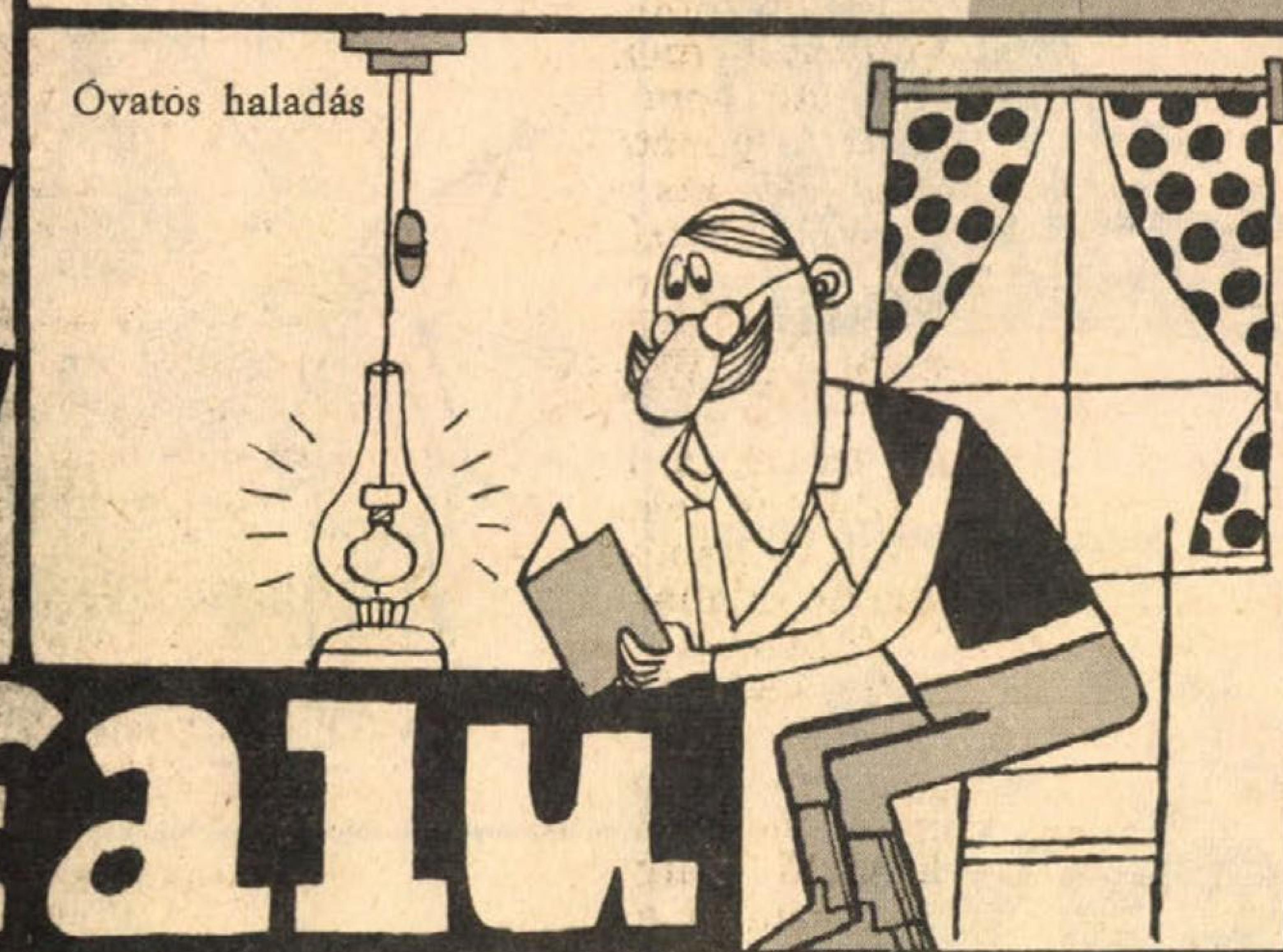
Fülöp György rajza

A házőrző kutya perspektívája

– Józsi bácsit mindig meghívjuk antennának.

Óvatos haladás

– Mondja, bátyám, nem hosszúak a falusi esték?
– Csak amióta a tv-t felszereltük!

Velem történt...

Népszerű pályázatunkra annyi pályaművet küldtek be az olvasók, hogy a feldolgozás, értékelés, a kiválogatás munkájában mindannyiunknak részt kell vennünk. Nem panaszképpen mondom ezt, sőt, egyenesen szórakoztató végigolvasni azokat a kedves, mulatságos történeteket, amelyeket a Ludas Matyi olvasói jegyeztek fel, és fogalmaztak aranyos kis anekdotákká. Miközben ezeket a tréfás kis apróságokat olvastam, arra gondoltam, hogy a legszürkébb kisembernek az életében is vannak feljegyezni való, aranyos humorú kis epizódok, csak éppen észre kell venni őket.

Az alábbiakban következnek az általam kiválogatott kis vidámságok.

A SPORTEMBER FELFOGÁSA

A katalaunumi csata után történt. Bizony, nemcsak Aetiusnak, hanem nekem is komoly veszteségeim voltak. Megkérdeztem az egyik alvezéremet, hogy mi a véleménye a nagy csata kimeneteléről.

— Bizony, ez döntetlen! — mondta leverten.

Mire én megveregettem a vállát, és mosolyogva ennyit mondtam:

— Barátom, nem lehet mindig győzni. Egy pont — az is valami!

Attila,
Isten ostora.

A NAPTÁR

Kivégezni vittek a kordélyon, s amikor már a vesztőhely felé közeledtünk, tréfásan megjegyeztem:

— No, ez a hét is jól kezdődik.

Az egyik őr megütközve nézett rám:

— Polgártárs, hiszen ma nincs hétfő.

Legyintettem.

— A forradalmi naptár szerint nincs, de a régi szerint hétfő van!

Jót nevettünk mind a ketten.

Georges Danton,
a konvent v. tagja.

JÓL MEGMONDTAM NEKI

Éppen sétálgattam Longwood körül, amikor véletlenül összetalálkoztam Sir Hudson Loweval, Szent Ilona kellemetlen kormányzójával.

— Mondja — tettem fel neki egyenesen a kérdést —, leesne az aranygyűrű az ujjáról, ha felségnek szólítana?

Sir Hudson zavartan válaszolt:

— Bocsánat, tábornok úr, hiszen ön maga mondott le a császári címéről.

— De magának nem volt joga ezt a lemondást elfogadni! — kiáltottam indulatosan, mire a kormányzó elkotródott.

Napoleon,
a franciák császára.

A MÚZSA

Valami hivatalos elintézni valóm volt, s meglehetősen sokáig kellett várakoznom. Amikor végre sorrakerültem, a hivatalnok kijelentette, hogy vége a hivatalos időnek, jöjjek holnap. Mérgemben nagyot káromkodtam, mire a hivatalnok indulatosan az ajtóra mutatott, és így kiáltott:

— Menjen a pokolba!

Hazamentem és hozzá kezdtem a Divina Commedia írásához.

Dante Alighieri.

AUGIÁSZ ISTÁLLÓJA

Amikor azt a feladatot kaptam, hogy pucoljam ki Augiász istállóját, megvallom, nagy zavarban voltam. Az istálló piszkos és rendetlen volt, látszott rajta, hogy már régen takarították. Hogyan sikerült mégis kitisztítanom? Most már megmondhatom, hogy nem úgy, ahogyan sokan hiszik. Semmiféle folyót nem vezettem az istállón át, hanem sikerült megegyeznem egy takarító vállalattal, s az kitisztította. Ez azonban olyan hihetetlen, hogy senki sem hitte volna el, ezért kitaláltam a folyó-mesét. Jól beugrottak, mi?

Herakles,
félisten.

ÍGY KEZDŐDÖTT

Éppen vacsorázni kezdtem, mellső lábaimmal leszorítottam a mammuthúst és tépni kezdtem fogaimmal. Ekkor a szomszéd barlangból belépett egy társam, és így kiáltott fel:

— Ember, mit csinálsz?

Ebben a pillanatban ébredtem tudatára természetrajzi helyzetemnek. Szégyenkezve egyenesedtem ki és sohasem felejtettem el, hogy végre emberszámba vesznek.

+++
(neandervölgyi ősember)

*

Néhány pályázónknak — többek között Homérosz, Swift, Voltaire, Tolsztoj, Shakespeare nevű kedves olvasónknak —, azt üzenem, hogy beküldött pályamunkáikban akadnak ugyan kedves sorok, de közlésre egyelőre nem alkalmasak. Majd legközelebb?

Feleki László

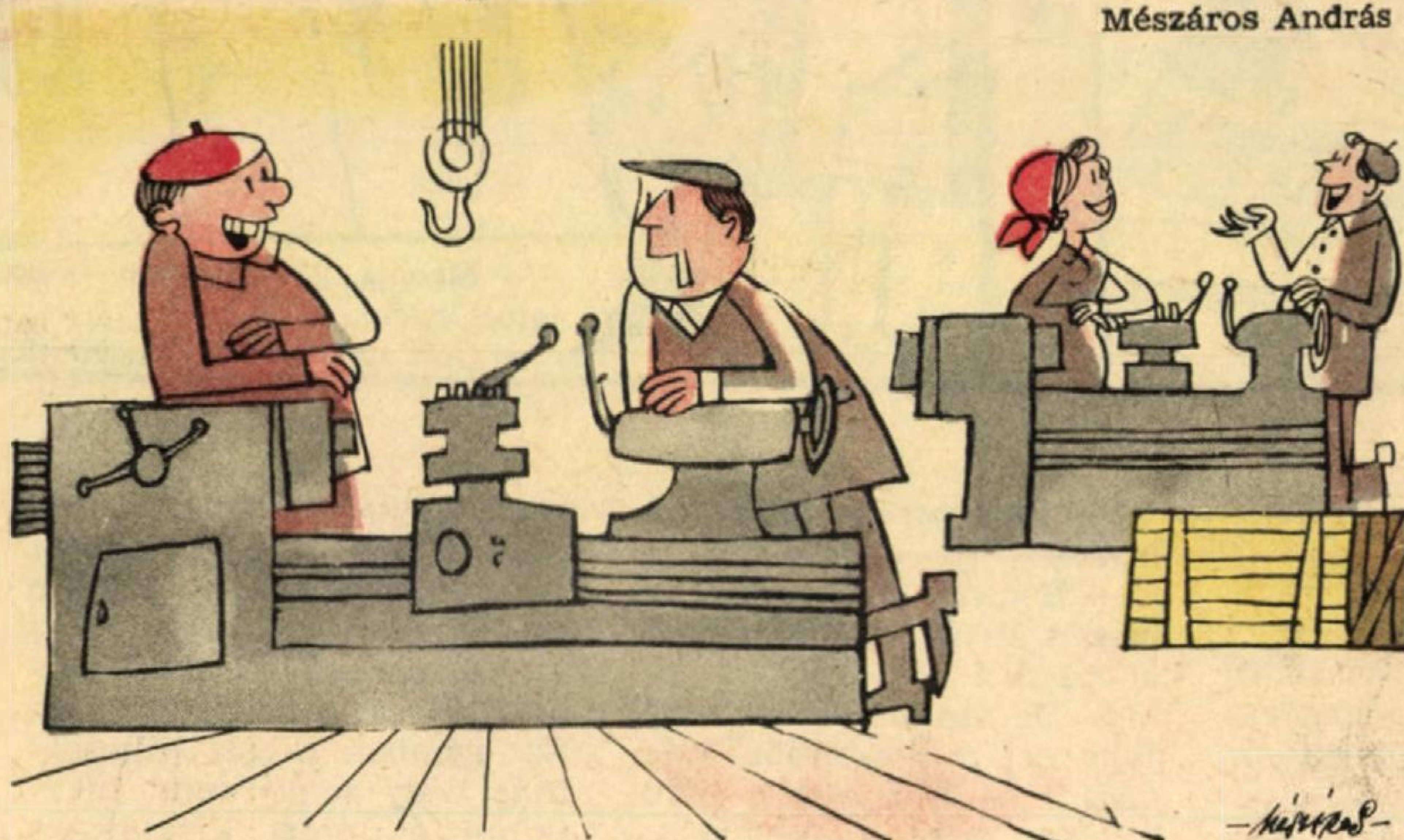
Hibajelzés

Szűr-Szabó József rajza

Tapasztalatból mondja...

Mészáros András rajza

– Na, öregem, most novemberig kifújhatjuk magunkat.

Vége a szünidőnek

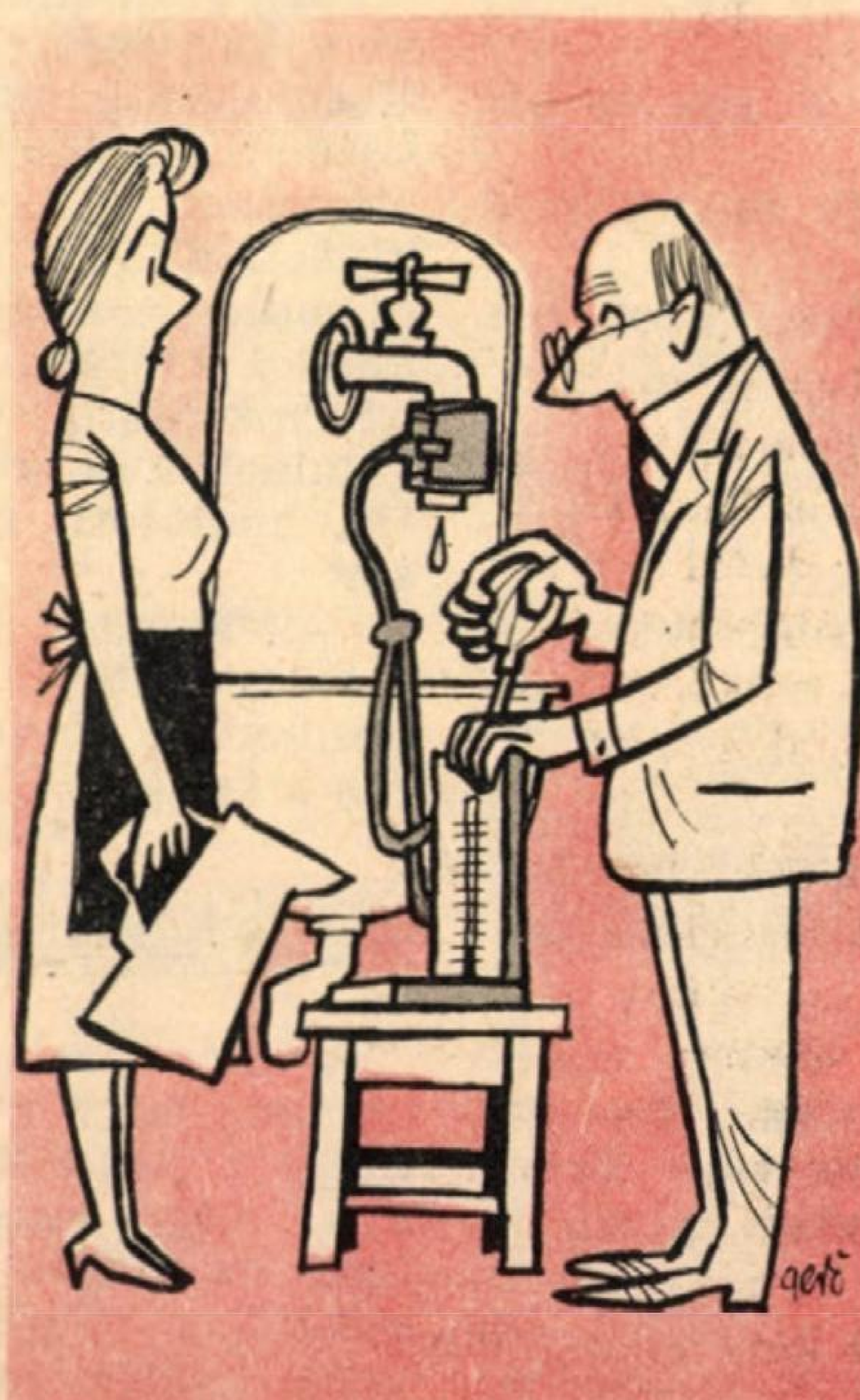
Vasvári Anna rajza

– Hidd el, éppen itt az ideje! Már úgy kifáradtam!

Diagnózis

Gerő Sándor rajza

– Sajnos, szegénykének, alacsony a víznyomása...

E heti hirdetéseink

Boldog újévet és balesetmentes, gyors közlekedést kívánunk

–Még mindig itt kísértenek ezek a régi rongyok?...

Megmondtam már: el kell adni a MÉH-nek!

Nem közölhető kéziratot küldtek:

F. József, Bp. V., Deák F. u. – S. László, Bp. IX., Illatos u. – M. Jné, Bp. Lenin krt. – G. László, Bp. XII., Gaál J. u. – V. József, Kistamási, – B. János, Makó, – N. László, Vasvár, – P. Zsigmond, Bp. V., Régiposta u. – B. András, Bp. XI., Karinthy F. u. – P. Gyula, Pécs, – S. Imre, Bp. XIII., Bulcsu u. – L. Margit, Bp. XXI., – N. György, Székesfehérvár, H. Tibor, Pétfürdő, – H. István, Szolnok, – M. János, Pankasz, – T. Klára, Bp. VI., Felsőerdősor u. – S. Zoltán, Nagylózs,

Ezt olvastuk

A JOBBKÉZ MEG A BAL

Derék kollégánkat, Csapó Györgyöt néhány percre cserben hagyta a humorérzéke s zokon vette a Ludas Matyiban megjelent Fellini-karikatúrát, mely alá ezt írtuk: *„Fellini, olasz filmrendező, akinek az Édes Élet című oktatófilmjéből az egész világ megtanulta, hogyan kell szakszerűen házibulit rendezni."* Azt mondja Csapó György, hogy rossz tréfa ez, s ebben nem vitatkozunk vele; gusztus kérdése, kinek milyen tréfa ízlik. Még azt is helyeseljük, hogy kedvezőtlen ítéletét terjedelmes glosszában indokolja meg, elvégre minden állampolgárnak joga van az ítéletét terjedelmes glosszában megindokolni. Beletörődünk még abba is – bár ebbe már nem könnyű szívvel – hogy Fellini filmjét Shakespeare drámáival és Móricz Zsigmond regényével veti egybe, s ennek során azt írja: „Akinek a *Dolce vitá*ról az jut eszébe csupán, hogyan lehet házibulikat szervezni, annak az Othellóról az jut eszébe, hogyan lehet hitvestársat puszta kézzel láb alól eltenni."

De vajon kiknek juthat eszükbe persziflálni egy tragikus tárgyú művet? Eláruljuk: a *Film Színház Muzsika* című hetilap szerkesztőinek, akik ugyanabban a számban, amelyben Csapó glosszájának helyt adnak, tíz oldallal odébb közlik a „Palifogó" című karcolatot, mely így parodizálja a *Különös találkozó* című kitűnő darabot:

„De ha már megettetek, megittatok mindent, most megmondhatom, nem azért jöttünk össze a mai szent napon, hogy léhasággal töltsük az időt. Játsszunk társasjátékot! Valaki kimegy, addig mi az egyikünket eltesszük láb alól, azután a hunyónak ki kell találni, hogy ki az."

Ez jut az eszébe a lapnak arról a színműről, amely a francia ellenállási mozgalom egy tragikus mozzanatát dolgozza fel megrendítő erővel. Csak azt nem értjük, hogy miért szabad a Fi. Szi. Mu.-nak az, ami a Ludasnak tilos? Miért nem szabad tréfálni Fellinivel, ha tréfálni lehet a francia ellenállási mozgalom mártírjaival? Vizet prédikálunk és bort iszunk? Nem tudja a jobbkezünk, mit csinál a bal? Vagy jobb vicclap akarunk lenni a Ludasnál?

JAJ, AZOK A SZÁMOK!

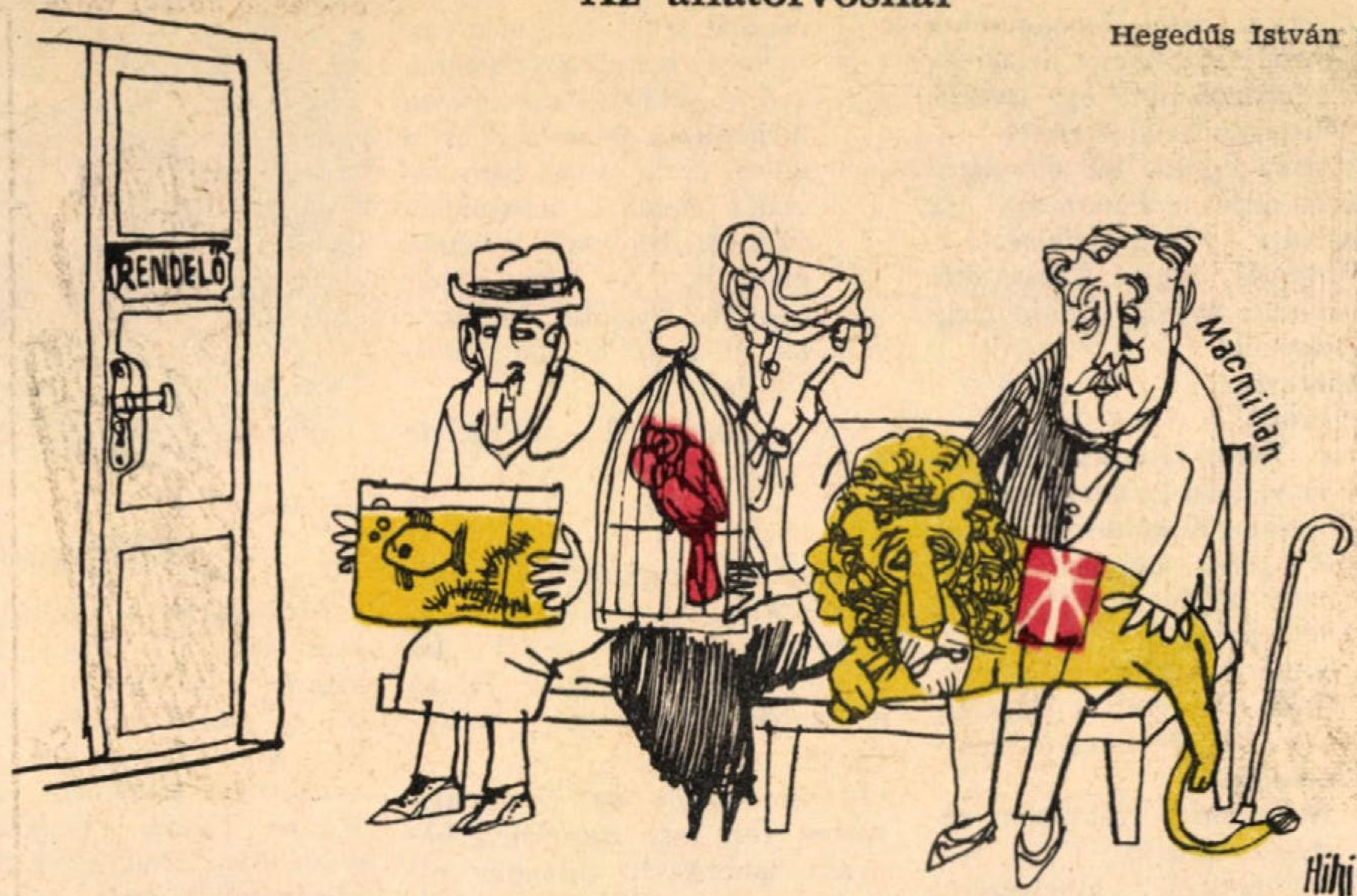
A számokkal mindig baj van. Két cikkében is bizonyította ezt a Népszava karácsonyi száma. Az egyikben az áruházak karácsonyi forgalmáról írva három és egynegyed milliárd forintról beszél a cím, de aki a cikkben felsorolt részadatokat összeadja, rájön, hogy az összforgalom három és egynegyed *millió* forint volt „csupán".

A másik cikk a fenyőfák ügyében téved. Másfélmillió méternyi fenyőről azt állítja laptársunk, hogy az egyetlen óriásfenyővé ragasztva össze, Budapesttől a Déli Sarkig érne! Másfélmillió méter, köztudomás szerint, 1500 kilométer. A fenyő tehát valóban óriásfenyő lenne, de még Moszkváig sem érne el, nemhogy a Déli Sarkig.

Dr. Árgus

Az állatorvosnál

Hegedűs István rajza

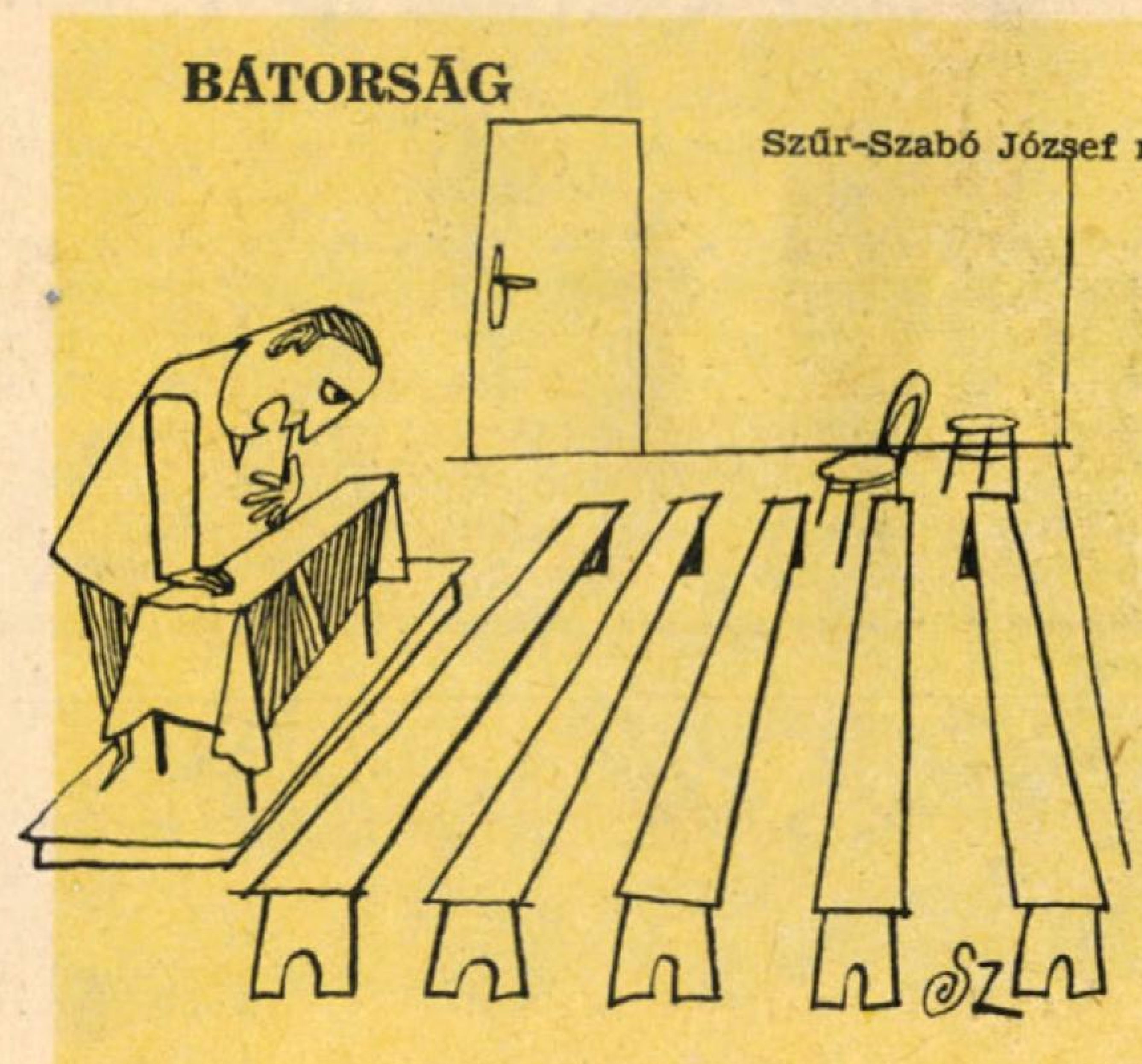

BÁTORSÁG

Szűr-Szabó József rajza

Bátor kritika

Bátor önkritika

Nagyvizit

Vasvári Anna rajza

– Jaj, most rosszkor jöttek, főorvos úr, éppen a Szabó-családot hallgatjuk...

DRÁGA BÖMBÖLÉS!

Tizenkét utcai hangszóróhoz egy osztályvezető, egy bemondó, egy adminisztrátor, egy szerelő. A szükséges helyiségekkel.

Mindez együtt: az oroszlányi bányász-rádió. Fenntartja az oroszlányi bánya-vállalat.

Műsoridő: reggel kilenc órától délután négyig. Rövid megszakításokkal.

Műsoranyag:

1. Próza.
   A Városi Tanács és a bányavállalat közleményei, valamint a Kossuth-rádió hírei.
   A próza naponta mindösszesen néhányszor tíz percet vesz igénybe.
2. Zene és ének.
   Régi, elkoptatott slágerek. Lemezről. Elképesztő menynyiségben.
   A műsoridő túlnyomó részét ez tölti ki.

A hangszórók elhelyezése: átgondolt, tervszerű.

A Gönczi Ferenc utca és a Fürst Sándor utca találkozásánál levő, alacsony vasoszlopra szerelt kettős hangszóró például tökéletesen megoldja a 17-es, a 18-as, a 40-es és a 41-es bányászszálló éjszakai műszakban elfáradt lakóinak pihenési gondjait. A város más pontjain hasonló funkciót lát el a többi hangszóró. Ugyanis:

A hangszórók hangereje maximális.

*

Tizenkét hangszóró, egy osztályvezető, egy bemondó, egy adminisztrátor, egy szerelő. És a megfelelő helyiségek. Hozzá a fentebb ismertetett műsoranyag!

Nem lehetne az éjjeli műszakos sok száz oroszlányi bányász háborítását valahogy olcsóbban és halkabban megoldani?

K. A.

Űrhajós panasz

Mint a kozmikus konyha régi kedvelője, gyakorta felkeresem a Lenin körúti *Rakéta-gyorsbüfét*. Így érthető, ha kissé elszontyolodtam, midőn egyik napról a másikra nagy sebességgel kilőtték az étlapról a róseibnit és a málnaszörpöt. Pontosabban: róseibni már csak hússal kombinálva kapható, s a málnaszörp helyét pedig a palackozott üdítők és gyümölcslevek vették át – kizárólagos joggal.

A népszerű olcsó ételek vagy italok mellőzése a bevételi terv teljesítése (esetleg túlteljesítése) érdekében egy nagy rezsivel dolgozó luxus étteremben talán bizonyos fokig indokolt, de a Lenin körúti Rakéta gyorsbüfé aligha tartozik ezek közé . . .

(d.)

ELVILEG SEMMI AKADÁLYA . . .

Egy lejárt, kitöltetlen lottószelvényt akartam kicserélni. A Lottó áruházi kirendeltségen közölték, hogy a cserének elvileg nincs akadálya, de tekintettel arra, hogy ez a lottószelvény már több hetes, fáradjak el a központba. Elfáradtam – már csak kíváncsiságból is – a Lottó Nádor utcai központi épületébe. Ennek földszintjén van egy kirendeltség, mely lottócédulák eladásával és cseréjével foglalkozik. Bemutattam lejárt lottószelvényemet. A kirendeltség erre illetékes dolgozója közölte, hogy a cserének elvileg semmi akadálya, fáradjak föl a harmadik emeleten levő irodába és ott engedélyeztessem. Felfáradtam. A titkárnő átvette a szelvényt és közölte, hogy a cserének elvileg nincs akadálya, csak alá kell írattatnia egy másik szobában az osztályvezetővel.

Ez is megtörtént, s utána a földszinten egy-kettőre ki is cserélték régi, lejárt szelvényemet egy vadonatújra. Mert a lejárt lottószelvény cseréjének elvileg nincs semmi akadálya . . .

F. T.
Klauzál tér 4.

Hol van a kutya elásva?

Meglepődtem, amikor felszólítást hozott a postás, hogy fizessek be 16 forintot – ebadóra. Mivel utolsó kutyánk harminckét esztendővel ezelőtt tért örök nyugovóra, feleségem elment a Városi Tanács illetékes osztályára, hogy tisztázza a tévedést. Megmutatták neki az összeíróívet. Ott volt a nevem – idegen írással. Fel voltak tüntetve a nem létező kutya személyi adatai is: ötéves, fekete, korcs.

– Az aláírás hamis, kutyánk pedig nagyon régóta nincs – jelentette ki a feleségem, és kérte, hogy vizsgálják ki az ügyet.

Nem tudom, milyen vizsgálat lehetett, de októberben már harminckét forintos ebadóról kaptam fizetési felszólítást. Most már magam mentem be a Tanácshoz, és kértem, vessék össze a személyazonossági igazolványomban levő aláírásomat a kutya-összeíró-íven levővel. Elismerték, hogy még csak nem is hasonlítanak egymásra. Érdeklődtem, ki írta össze a kutyatulajdonosokat a mi környékünkön? Azt felelték: ki emlékszik már arra!?

Javasoltam, jöjjenek ki, győződjenek meg a helyszínen róla, hogy akkora kutyám sincs, mint a kisujjam. Egyébként a szomszédok is tanúsíthatják az igazamat. Az volt a válasz, hogy írásban kell kérnem az ebadó eltörlését. Megírtam, elküldtem a kérelmet. Erre jött egy határozat, hogy igenis, fizessek, mert van kutyám. Ötéves, fekete, korcs. Ezt az összeíró-íven levő aláírás bizonyítja.

Engem tehát tovább zaklatnak, annak a felelőtlen adatgyűjtőnek pedig, aki a fekete korcsot kifundálta, és az aláírásomat odahamisította – kutya baja sem történik.

Azért, hogy mihamarabb fény derüljön erre a sötét ügyre, közlöm: a titokzatos eb a Hódmezővásárhelyi Városi Tanács VB Pénzügyi Osztályán levő főkönyvben a 11/57/1962. tételszám alatt szerepel. Kizárólag ott!

Tóth Imre
Hódmezővásárhely
Szamuely utca 20.

Áll a bál a Házkezelési Igazgatóságon

Toncz Tibor rajza

PAPÍR-TENGER

A MÁV Hídépítési Főnökségének dolgozója vagyok. Nálunk ez év derekán bevezettek egy „újítást". Lényege, hogy minden nagyobb gépről *tiznaponként* kb. 40×50 cm méretű gépüzem-naplót kell kitölteni – négy példányban.

Őszintén szólva, a nyomtatvány legtöbb rovata teljesen felesleges. Az azonban már a papír- és időpocsékolás teteje, hogy ezt a lepedőt akkor is ki kell tölteni, ha az illető gép abban a dekádban nem is működött! Ilyen esetek – főleg télidőben – nálunk nagyon gyakoriak.

Egyedül a mi vállalatunknak néhány száz gépüzem-napló vezetésére kötelezett masinája van. Ha tekintetbe vesszük, hogy valószínűleg ugyanez a helyzet a MÁV többi üzemében is, akkor az évenként elpazarolt papír mennyisége – tonnákra rúg! Emellett számolni kell a nyomdai költségekkel, valamint a naplók kitöltögetésénél elvesztegetett munkaidővel is.

Sokkal gazdaságosabb, célszerűbb volna, ha az álló gépekről kis papírlapon, egysoros jelentést adhatnánk, az üzemelő gépekről pedig csak havonta készítenénk jelentést és a nyomtatvány felesleges rubrikákat nem tartalmazna.

T. T.
Nagykőrös

OKOS MESE

A napokban az esti mesét hallgattam a televízióban. Valami királyleányról szólt, világszép fejedelmi sarjról, kinek bájainál csak kegyetlensége és kevélysége volt híresebb. Nem is adta kezét senkinek oda, ellenkezőleg, ő vette fejét a messzi földről érkezett kérőknek. Mégis jött egy királyfi, okos, mint a kígyó, vakmerő, mint a sas, erős, mint az oroszlán, s a királykisasszony beleszeretett, majd boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Hallgattam a mesét, de nem tudtam szabadulni bizonyos aggasztó gondolatoktól:

– Már megint a szokott história, a királykisasszonnyal, meg a hős királyfival. Mi lesz a mi ifjúságunk világnézetével – jajdultam fel bensőmben –, ha ilyen feudális történetek emlőin nevelkedik! Nem vezet ez jóra! Gyermekeink elé olyan ideális képet festünk a mesebeli királykisasszonyok világáról, hogy majd csodálkozunk, ha fiaink és leányaink elfordulnak munkás hétköznapjainktól.

Más volna a helyzet, ha meséink kritikai álláspontra helyezkedve foglalkoznának ezekkel a kérdésekkel. Ha teszem azt, nemcsak arról beszélnének, hogy a bergengóc királykisasszonynak szép, hosszú, selymes haja volt, hanem arról is, hogy a létfenntartási költségek Bergengóciában az utóbbi két évben 3,6 százalékkal növekedtek a hivatalos statisztika adatai szerint is. Rendben van, ha elmeséljük, hogy Tündérországban kolbászból volt a kerítés, de rá kellene mutatni arra is, hogy ez a túltermelési válságból fakadt, mert a kolbászgyárosok szabadulni akartak megnövekedett készleteiktől.

Ilyen és hasonló gondolatok kergették egymást bennem, és már-már elhatároztam, hogy levelet írok a televízió szerkesztőségének, javasolva, hogy vezessék be a királylány-mesék reformját.

De ekkor már a mese a végefelé tartott, és a következő szavak ütötték meg a fülemet:

„... s a királyfi elvette feleségül a királykisasszonyt, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak. De nálunk boldogabbak azért ők sem voltak!"

Bravó! – kiáltottam. Van még felelősségérzet az illetékes meseszerkesztőkben. Láttam kisleányom arcán is a megkönnyebbülést. Talán, ha ez az utolsó mondat el nem hangzik, a gyerek egy szál pizsamában nekirohan a világnak, megkeresi azt a boldog meseországot. De így már semmi értelme...

Novobáczky Sándor

A tökéletes helyettes

A főosztályvezető ismét valami embertelenséget követett el, — nahát! S mivel ő igen elfoglalt, úgy hallani, helyette helyettese szégyelli magát...

(d)

Áldozatkész udvarló

Szegő Gizi rajza

– Bocsánat, megengedi, hogy elkísérjem?

Falusi téli esték

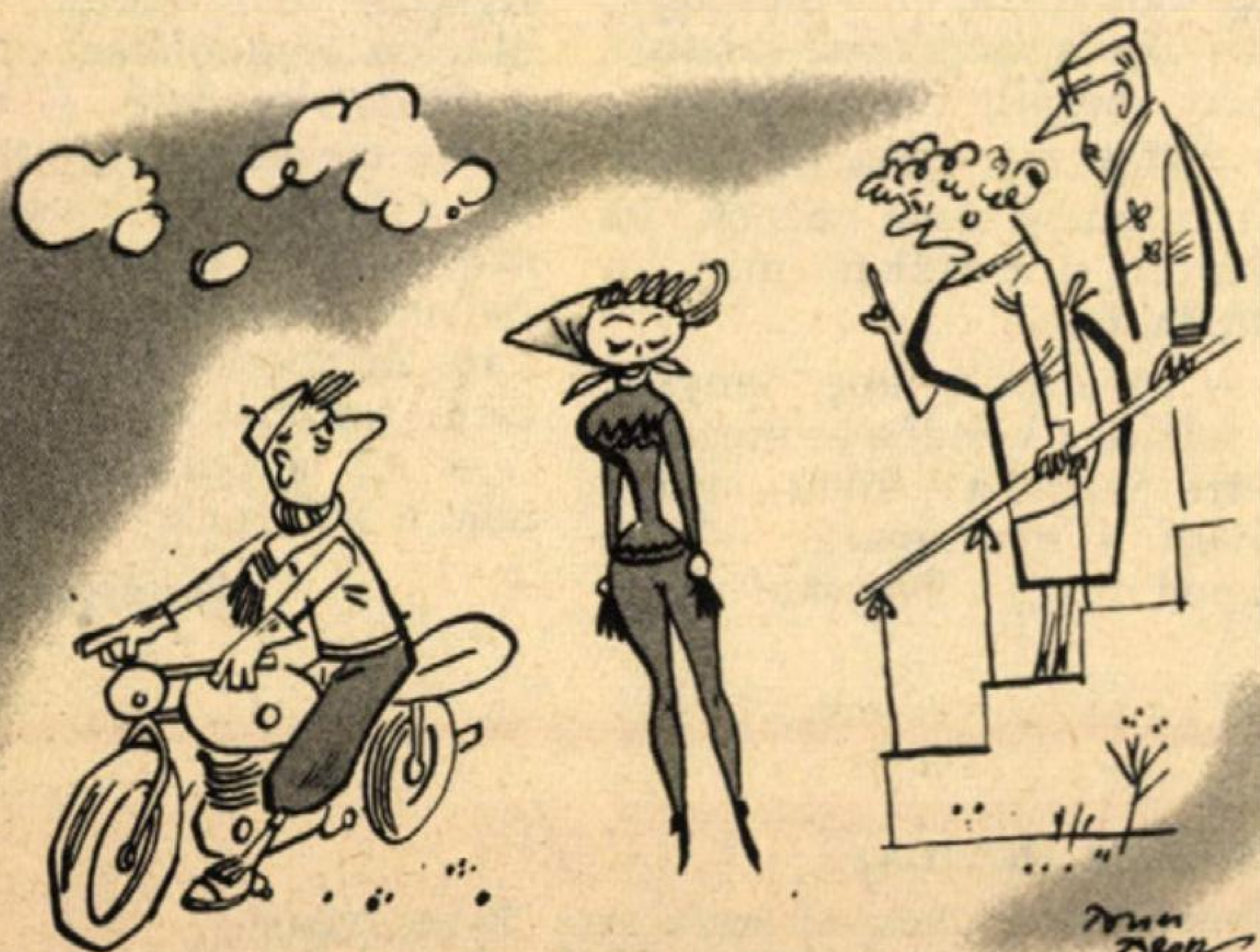
Mészáros András rajza

— Jó dolog az a TV, csak az a baj, hogy világít

A Kresz is előírja

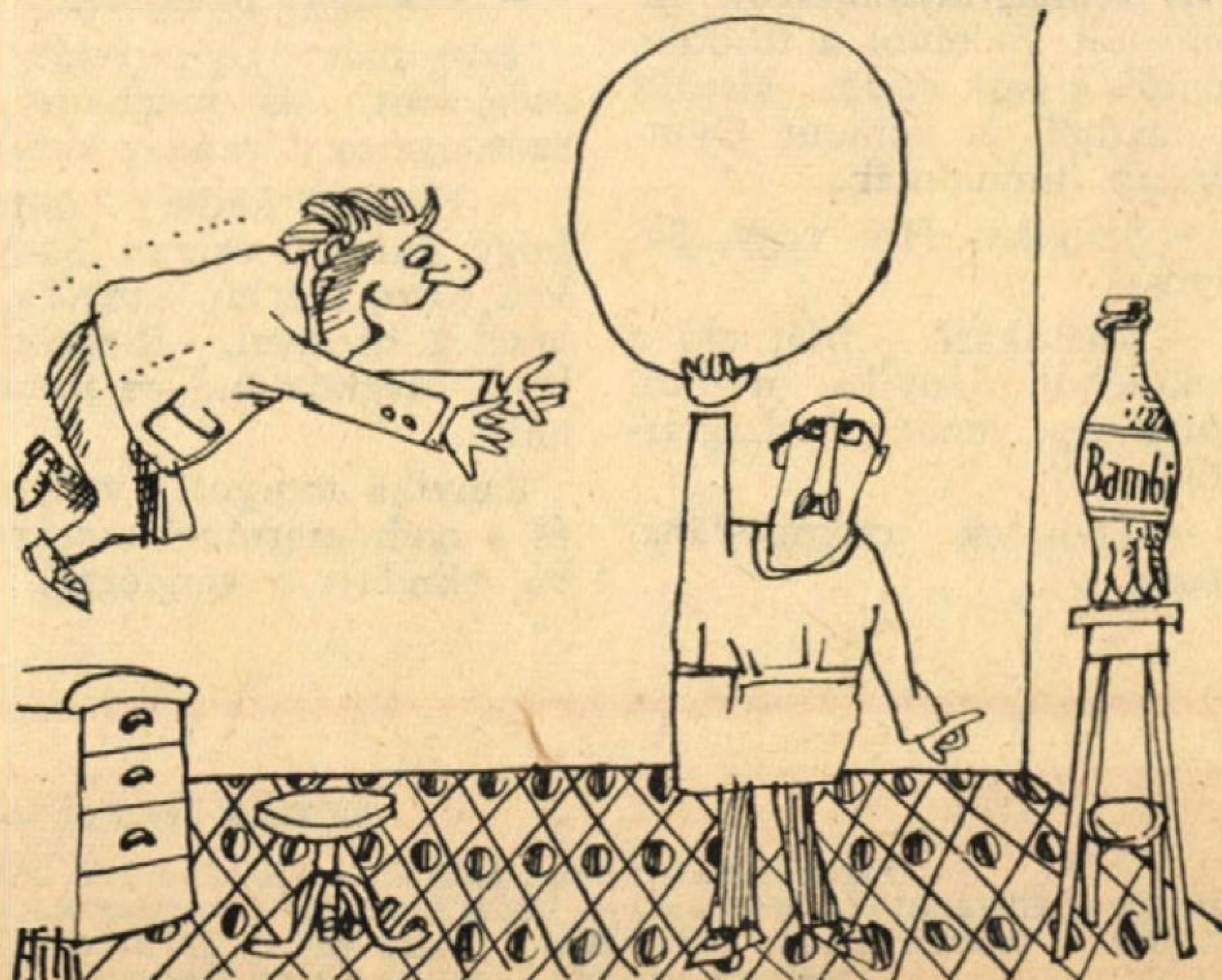
Toncz Tibor rajza

– Kislányom, bukósisak nélkül nem engedünk felülni!...

Sikeres elvonókúra után

Hegedűs István rajza

Divatos pesti hölgy
vagy:
Tatárjárás a Váci utcában

Pusztai Pál rajza

HOL VAN AZ IDEI NYÁR...

A vendégek egyöntetű véleménye szerint Sanyika a leggonoszabb kisfiú a világon. Hihetetlenül csúnya, szeplős, elálló fülű, vöröshajú s mindehhez járul még sunyi, gonosztevő arca. Egész nap üvölt, köpköd, rugdalja a kabinok ajtaját, beleturkál a vendégek holmijába, nyelvét öltögeti és vigyorogva utánozza a betegek sántikálását. Egyszóval: Sanyika a fürdő réme. De mivel a papája Gyurgyelák, a híres masszőr, a gyógypakolások mestere és aztán Gyurgyeláktól függ, ki mikor kerül sorra, így hát Sanyika a fürdőtelep kedvence. A vendégek fogcsikorgatva simogatják, becézik és tömik cukorral, csokoládéval a nyolcéves kis szörnyet. Az egyik vendég le is fényképeztette és megnagyíttatta a képet Gyurgyelák-apuka számára, gondoskodva róla, hogy elretusírozzák Sanyika füleit.

– Szervusz, Sanyika! Mit hoztam neked? – így lépnek be a vendégek a fürdőházba.

Mire Sanyika morcosan kérdezi:

– Mit hozott? Mutassa, na!

Gyurgyelák pedig apai büszkeséggel nézi Sanyikát, hogy a finom pesti vendégek mennyire szeretik, hogy foglalkoznak vele. És a Sanyikának átnyújtott labda, őszibarack, riasztópisztoly soronkívül kinyit egy-egy üres kabint, vagy megacélozza Gyurgyelák izmait és egy kínzó görccsel, vagy tíz deka zsírral kevesebb marad a vendégen.

Egy vendég azonban fellázadt Sanyika ellen, igaz, csak azután, hogy állapota rosszabbodott s az orvosa kijelentette: nem tesz jót neki a fürdő, utazzék el.

A vendég becsomagolt, taxiba ült. Jó távol a fürdőteleptől, a park szélén, kiszállt a taxiból, és bement Gyurgyelák birodalmába.

– Sanyika! Hol vagy, Sanyika?

– Mit akar? – bújt elő a pakolóból Sanyika, nyújtogatva egy vendég nadrágtartóját.

– Elviszlek cukrászdába. Jössz?

Sanyika lesunyította a fejét.

– Mennyit ehetek?

– Amennyi beléd fér.

Erre már Gyurgyelák is megjelent, és meghatottan szorongatta a vendég kezét.

– Nagyon kedves öntől, hogy ennyire szereti Sanyikát. Menj szépen, Sanyika, a vendég bácsival. Illedelmes légy! Megköszönd az uzsonnát!

Sanyika morgott valamit, és a nadrágtartóval csapkodva, elindult a vendéggel.

– A nadrágtartóm, Sanyika! – kiáltott valaki utánuk, de Sanyika meg se fordult.

Ahogy a parkba értek, izgalom fogta el a vendéget. Sanyika is megérzett valamit, mert megállt, felsandított.

– Hol a cukrászda? Mert én messzire nem menek. Itt akarom a tortákat, meg a fagylajtot.

– Itt kapod meg, Sanyika – felelte a vendég és megrángatta Sanyika füleit, majd rávert a nadrágjára. – Itt kapod meg, Sanyika! Nesze!... A torták!... A fagylajt!

Sanyika először csak bámult, soha egy ujjal nem nyúltak még hozzá, aztán éktelen bömböléssel elrohant a fürdőtelep felé. A vendég pedig megkönnyebbülten beült a taxiba. Kollektív boszszút állt, valamennyi vendég helyett elégtételt vett Sanyikán. Megbosszulta a nadrágtartó gazdáját is.

– Az állomásra! – szólt oda a sofőrnek. – Gyorsan.

Fendrik Ferenc

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel. 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.7067 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. INDEX: 25504